

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2026 • ΤΕΥΧΟΣ 166

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἰσραὴλ καὶ Η.Π.Α. ἀνοίγουν τὶς πύλες τῆς κολάσεως στό Ἰράν	σελ. 1
Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2026	σελ. 3
Ἡ ὑποχρεωτικὴ λήψη ἠλεκτρονικῆς ταυτότητας καὶ Π.Α.	σελ. 9
Πρώην Δήμαρχε Πάφου κ. Φαίδων Φαίδωνος	σελ. 11
Τέμπη: Ἡ Δικαιοσύνη ὡς κοινωνικὴ ἀπαιτήση	σελ. 13
Διεθνεῖς Ἐξελίξεις. Ἑλληνικὴ Ὑψηλὴ Στρατηγικὴ καὶ ἐπίμονες φοβίες	σελ. 15
Χτύπησαν στό Ντουμπάι	σελ. 21
Ἡ ὁμολογία Χάκαμπι ἐκθέτει τὸν Χριστιανικὸ Σιωνισμό	σελ. 23
Εἰδήσεις - Σχόλια	σελ. 27

ἸΣΡΑΗΛ ΚΑΙ Η.Π.Α. ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΙΣ ΠΥΛΕΣ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ ΣΤΟ ΙΡΑΝ

Ἡ ἀνθρωπότητα κρατᾶ τὴν ἀνάσα μὲ τὴν ξεκάθαρη ἀπρόκλητη ἐπίθεση Ἰσραὴλ καὶ Η.Π.Α. τὰ ξημερώματα τοῦ Σαββάτου 28 Φεβρουαρίου 2026 ἐναντίον τοῦ Ἰράν.

Ἡ **διάκριση τῶν γεγονότων** –ὄχι μόνον τῶν πνευματικῶν μὲ τὴ στενὴ ἔννοια– εἶναι ἐν τέλει θέμα βαθιὰ πνευματικό.

Βλέπουμε, λοιπόν, ὅτι ἐδῶ ἔχουμε ἓνα **δαιμονικὸ σύστημα** πλούτου, ἰσχύος οἰκονομικῆς καὶ στρατιωτικῆς, βουτηγμένο στὴν παντοειδῆ διαφθορά, τὸ ὁποῖο δέν νοιάζεται ἂν θά καταστραφεῖ

μὲ ἓνα πυρηνικὸ ὀλοκαύτωμα ὃ κόσμος ὀλόκληρος, προκειμένου αὐτοὶ πού τὸ κατευθύνουν νά πραγματοποιήσουν τὶς δαιμονικὲς τοὺς ἐμμονές, **νά φέρουν, δηλαδή, τὸν ψεύτικο μεσσία τοὺς γιὰ νά κυβερνήσει τὴ γῆ.**

Γιὰ νά τὸ ὑλοποιήσουν αὐτό, δέν σταματοῦν πουθενά. Ποδοπατοῦν σάν κουρελόχαρτο τὸ Διεθνὲς Δίκαιο καὶ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ Ο.Η.Ε.

Ἦδη κυκλοφοροῦν φωτογραφίες ἰσραηλινῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔχουν στά διακριτικὰ τοὺς κάτω ἀπὸ τὴ σημαία

του Ισραήλ, τόν χάρτη του «Μεγάλου Ισραήλ», που περιλαμβάνει Συρία, Λίβανο, Ιορδανία και Ιράκ και φυσικά τή Γάζα. Όπως επίσης έχουν και τόν τρίτο ναό του Σολομώντα, που θέλουν να ανεγείρουν για να εγκαταστήσουν εκεί τόν ψεύτικο μεσσία τους (Αντίχριστο).

Ο Πρόεδρος Τράμπ έξαπάτησε τους Αμερικανούς επαγγελλόμενος τόν ειρηνοποιό και όπαδό του απομονωτισμού των Η.Π.Α. και τώρα δείχνει τό πραγματικό του πρόσωπο, διεκδικώντας –άν υπήρχε– τό Νόμπελ Πολέμου και όχι Ειρήνης. Από τά στοιχεία που έρχονται στό φώς –βλ. παραδοχή ΥΠΕΞ Η.Π.Α. Ρούμπιο, ότι **οί Η.Π.Α. «σύρθηκαν» στόν πόλεμο από τό Ισραήλ (!)**– καταλαβαίνουμε τί έγινε, τί γίνεται και τί θέλουν να γίνει.

Τά λεγόμενα «**άρχεια Έπστάιν**» και ό τρόπος που άλλα έρχονται και άλλα δέν έρχονται στό φώς, έρμηνεύει τά συμβαίνοντα. Μήπως ό Πρόεδρος Τράμπ –σφόδρα φιλοϊσραηλινός έξ αρχής– «σύρθηκε», παρ' όλα αυτά, στην κρίσιμη απόφαση της επίθεσης έναντίον του Ιράν, έκβιαζόμενος μέ περαιτέρω αποκαλύψεις των «**αρχείων Έπστάιν**»;

Τό βέβαιον είναι ότι μέ τή φωτιά που ανάψανε από κοινού Έβραιοι σιωνιστές και Αμερικανοί προτεστάντες ψευδοχριστιανοί σιωνιστές, μέ κύριο εκπρόσωπο τόν Πρόεδρο Τράμπ, κινδυνεύει να καεί ό πλανήτης. Να σημειώσουμε ότι μία ισχυρή μερίδα Αμερικανών προτεσταν-

των άσπάζεται τήν πεπλανημένη και δαιμονική, έν τέλει, θεωρία ότι μέ τήν πραγματοποίηση των επιδιώξεων του Έβραϊκού σιωνισμού για άνέγερση του τρίτου ναού του Σολομώντα και έλευση του ψεύτικου μεσσία, που περιμένουν οι Έβραιοι, έξυπηρετείται και διευκολύνεται και τό σχέδιο του Θεού της Βίβλου για τήν δευτέρα έλευση του Ιησού Χριστού!

Και μέσα σ' όλα αυτά να βλέπεις τήν Έλλαδίτσα μας προσδεδεμένη στό άρμα του πολέμου! Πράγμα που επιχειρούν οι ξενόδουλες μαριονέτες να τό παρουσιάσουν και ως έθνική επιτυχία, αφού είμαστε «μέ τή σωστή πλευρά της Ιστορίας».

Όσο για τόν «**γλωσσοδέτη**» που **έπαθαν** οι συνήθως λαλίστατες πολιτικές μαριονέτες της Εϋρώπης στό να καταδικάσουν, έστω και μόνον λεκτικά, τήν επίθεση Ισραήλ-Η.Π.Α. κατά του Ιράν, όπως καταδίκασαν τή Ρωσία στόν πόλεμο της Ούκρανίας, δέν περιμέναμε τίποτε διαφορετικό. Τό ίδιο και από τήν πλευρά των θρησκευτικών ηγετών.

Ο Έλληνικός λαός πρέπει να διατρανώσει μέ αποφασιστικότητα τή θέλησή του να μείνει ή Ελλάδα έξω από τόν κατακτητικό - καταστροφικό πόλεμο, που γίνεται για τά γνωστά συμφέροντα των «έμπόρων των έθνων», του χρηματιστηριακού κεφαλαίου και των δαιμονοκρατούμενων, μέχρι τό μεδούλι, διεφθαρμένων έλίτ που όδηγοϋν τόν πλανήτη στην καταστροφή.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- Η Παρακαταθήκη αναρτάται στην ιστοσελίδα orthodoxnet.gr και σε φιλικές ιστοσελίδες.
- Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να παρακολουθοϋν έκπομπή, που κάνει ό π. Άρσένιος Βλιαγκόφτης. Αναρτάται στό διαδικτύο από φιλικές ιστοσελίδες και από τό διαδικτυακό κανάλι «έγρηγορη» στό youtube.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2026

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΝΑΟ ΑΘΗΝΩΝ

του Σεβασμ. Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

κ. Νεκταρίου

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν
καί πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερώνυμε,

Ἐσχωτάτε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλλη-
νικῆς Δημοκρατίας,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἀξιότιμη κυρία Ὑπουργέ Παιδείας,
Θρησκευμάτων καί Ἀθλητισμοῦ,

Ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν, στρα-
τιωτικῶν καί ἄλλων ἀρχῶν τῆς πατρίδος
μας,

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί συμπρεσβύ-
τεροι, Χριστοῦ διακονία,

Λαέ τοῦ Θεοῦ περιούσιε καί εὐλο-
γημένε,

«Πιστεύουμε στόν Θεό καί πιστεύ-
ουμε τόν Θεό. Ἄλλο τό ἓνα καί ἄλλο
τό ἄλλο. Πραγματικά **πιστεύω τόν Θεό**
σημαίνει ὅτι θεωρῶ βέβαιες καί ἀληθινές
τίς ἐπαγγελίες πού μᾶς ἔδωσε. **Πιστεύω**
στόν Θεό ὅμως σημαίνει ὅτι φρονῶ περὶ
Αὐτοῦ ὀρθῶς. Πρέπει δέ νά τά ἔχου-
με καί τά δύο, νά εἴμαστε ἀληθινοί καί
στά δύο καί νά συμπεριφερόμαστε ἔτσι,
ὥστε καί νά μᾶς πιστεύουν ἐκεῖνοι πού
βλέπουν ὀρθῶς καί πιστοί νά εἴμαστε
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν Ὅποιο
ἀπευθύνεται ἡ πίστι καί ἔτσι ὡς πιστοί

νά δικαιωνόμαστε ἀπό Αὐτόν»¹.

Ὁ λόγος αὐτός τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου
τοῦ Παλαμᾶ ἐμπερικλείει τό νόημα τῆς
σημερινῆς, μεγάλης γιά τήν πίστι μας
ἡμέρας, τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.
Θυμόμαστε τήν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν
εἰκόνων, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε τό
843 μ.Χ., δίδοντας ὀριστικό τέρμα σέ μία
μεγάλη περίοδο συγκρούσεων πολιτικοῦ
καί ἐκκλησιαστικοῦ περιεχομένου στήν
κοινωνία τοῦ Βυζαντίου. Ἡ Ἱστορία μᾶς
διδάσκει ὅτι τότε ἡ Ἐκκλησία δέν ἦταν
ἐλεύθερη νά ἀκολουθήσει τήν ὀρθή πί-
στι, ἀλλά ἦταν ἀναγκασμένη, καί διὰ
τῆς βίας, νά ἀκολουθεῖ ἐπισήμως τή
γραμμή μᾶς Πολιτείας ἐπιηρεασμένης
ἀπό τήν αἵρεση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ.
Μέ ἐπικεφαλῆς ὅμως ἅγιες μορφές, μο-
ναχούς πού γνώριζαν τί πίστευαν, ἀλλά
καί τόν λαό, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἔπαυε
νά τιμᾷ τίς ἱερές εἰκόνες, ἡ Ἐκκλησία
ἄντεξε καί παρέμεινε πιστή στίς παρα-
δόσεις καί στίς διδασκαλίες τῶν Ἁγίων
Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων καί
τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἀνάγκασε
ἔτσι τήν Πολιτεία νά δεχθεῖ τήν πίστι
τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ κι ἄς μὴν τῆς
ἦταν ἀρεστή. Ἐπρεπε μία γυναῖκα, μία

1. «Πιστεύομεν εἰς τόν Θεόν, καί πιστεύομεν τῷ Θεῷ ἕτερον ἐκάτερον τούτων. Πιστεύειν
μέν γάρ ἐστὶ τῷ Θεῷ τό τὰς παρ' αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἐπαγγελίας βεβαίας καί ἀληθεῖς ἠγεῖσθαι,
πιστεύειν δέ εἰς τόν Θεόν τό περὶ αὐτοῦ φρονεῖν ὀρθῶς. Δεῖ δέ καί ἀμφοτέρω ἡμᾶς ἔχειν καί
κατ' ἀμφοτέρω ἡμᾶς ἀληθεύειν καί οὕτως ἔχειν, ὥστε καί πιστεύεσθαι παρά τῶν ἀσφαλῶς
ὀρώντων καί πιστούς ἐνώπιον εἶναι τοῦ πρὸς ὃν ἡ πίστις Θεοῦ, καί ὡς πιστούς οὕτω παρ'
Αὐτοῦ δικαιουῖσθαι». Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, «Ὁμιλία Η' Περί Πίστεως. Ἐν ἧ καί τῆς
κατ'εὐσέβειαν ὁμολογίας ἔκθεσις». Εἰσαγωγή- Κείμενον - Μετάφρασις - Σχόλια Π. Χρήστου.
«Ἄπαντα τά Ἔργα», τόμος 9, ΕΠΕ, Θεσσαλονίκη 1985.

αυτοκράτειρα, ἡ Ἁγία Θεοδώρα ἡ Ἀγούστα, νά ἀναλάβει πρωτοβουλία καί νά ὑπερασπιστεῖ μέ σθένος τήν πατροπαράδοτη πίστη. Ἔδειξε ἔτσι ὅτι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει φρόνημα Θεοῦ καί ἀληθείας στήν καρδιά του, δέν ὑπολογίζει ἀντιδράσεις, δέν κάνει συμβιβασμούς, δέν ἀφήνει γιά τό μέλλον τήν ὁμολογία, ἀλλά παραμένει ἐδραῖος στά ὅσα διδάχθηκε καί ἀποκαθιστᾷ τήν τάξη, τήν εὐσέβεια, τήν αὐθεντικότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί διδασκαλίας. Αὐτή εἶναι ἡ ὁδός πού ἡ Ἁγία Θεοδώρα ὑπερασπίστηκε ἔναντι κάθε ἐξουσίας. Ἡ ὁδός τῆς ἐμπιστοσύνης στόν Θεό «καθώς ἐστί», Πρόνοια δηλαδή καί Ἀγάπη. Ἡ ὁδός τῆς πίστεως «καθώς ἐστί», δηλαδή «Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν, καί τούς αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶντες, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασι, τόν μὲν ὡς Θεόν καί Δεσπότην προσκυνοῦντες καί σέβοντες, τούς δέ διά τόν κοινόν Δεσπότην, ὡς αὐτοῦ γνησίους θεράποντας τιμῶντες, καί τήν κατά σχέσιν προσκύνῃσιν ἀπονέμοντες»².

Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας δέν εἶναι μία ἐορτή, ἡ ὁποία ἔρχεται ἀπό τό παρελθόν, σάν μία πρόσκληση νά γυρίσουμε στό χθές. Ἐάν αὐτό συνέβαινε, τότε δέν θά μπορούσαμε νά βιώσουμε τόν ἀποστολικό λόγο «Ἰησοῦς Χριστός χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας»³, ἀλλά θά μέναμε σέ μία μνήμη, πολύτιμη μὲν, ἀγκιστρωμένη δέ στήν Ἱστορία, μέ παρόν, ἀλλά χωρίς μέλλον. Ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ ἐορ-

τή στήν ὁποία ὁμολογοῦμε τήν πίστη μας ὅτι ὁ Κύριός μας εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος «σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»⁴. Εἶναι ὁ «Ἄρτος τῆς Ζωῆς»⁵, ὁ Ὅποῖος γίνεται τροφή «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί ζώην αἰώνιον»⁶. Εἶναι ὁ Ἐρχόμενος «κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος»⁷.

Ἀκολουθοῦμε μία πίστη, ἡ ὁποία μᾶς δίδει ἕναν διαφορετικό τρόπο θεάσεως τοῦ κόσμου, τοῦ χρόνου καί τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστός, ἐπειδή ἀκριβῶς «σάρξ ἐγένετο», μᾶς δείχνει ὅτι ὁ Θεός δέν βρίσκεται μακριά μας, δέν εἶναι μία Ἄορατος Δύναμη, ἡ ὁποία δέν παρεμβαίνει στή ζωή μας, ἀλλά ἐννηθρώπησε! Ἐγίνε ἕνας ἀπό ἐμᾶς, ἔλαβε σάρκα καί ὀστά, «ὁ οὐκ ἦν προσέλαβεν»⁸, διότι εἶναι Ἀγάπη⁹, καί ἡ ἀγάπη δέν παρακολουθεῖ ἐκ τοῦ μακρόθεν, ἀλλά γίνεται ἕνα μέ ὅσους ἀγαπᾷ, δηλαδή τόν κάθε ἄνθρωπο. Ὁ κόσμος ἀποκαθίσταται στό ἀρχαῖον κάλλος του, δηλαδή νά εἶναι συνοδοιπόρος τοῦ ἀνθρώπου, βοηθός του καί ὄχι κτῆμα του, καθότι ἡ ἀγάπη δέν περιορίζεται μόνο στόν συνάνθρωπο, ἀλλά ἀγκαλιάζει ὅλη τήν κτίση. Ἡ ἀγάπη, ἀκόμη, νικᾷ τόν χρόνο, διότι «ὁ ἔσχατος ἐχθρός» μας, πού εἶναι «ὁ θάνατος»¹⁰, δέν μπορεῖ νά μᾶς καταβάλει, καθὼς ἐν Χριστῷ πιστεύουμε καί ζοῦμε τήν Ἀνάστασι στά πρόσωπα τῶν Ἁγίων μας. Ἀλλά καί ἡ καθημερινότητά μας ἀλλάζει, διότι δέν εἶναι κυρίαρχη κατάστασή μας ἡ ἁμαρτία, ὡς χωρισμός μας ἀπό τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο, οὔτε μᾶς δίδει ταυτό-

2. Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας.

3. Ἐβρ. 13,8.

4. Ἰωάν. 1,14

5. Ἰωάν. 6,48.

6. Ἀκολουθία τῆς Θείας Μεταλήψεως.

7. Σύμβολο τῆς Πίστεως.

8. Στιχηρά Ἐσπερινοῦ Χριστουγέννων.

9. Α' Ἰωάν. 4, 16.

10. Α' Κορ. 15,26.

τητα ή αυτοθέωσή μας, διά της κακῆς χρήσεως τῆς ἐλευθερίας. Ὑπάρχουμε διά τῆς κοινωνίας τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, τό ὁποῖο δίδει ἄφεση ἁμαρτιῶν καί ζωή αἰώνια στήν μετανοοῦσα καρδιά. Καί ἡ κοινωνία αὐτή εἶναι καρπός τῆς ἀγάπης, καθὼς ὁ σαρκωθείς Λόγος μᾶς προτρέπει, «εἰς ἀνάμνησίν Του»¹¹, νά ποιοῦμε τό μυστήριο στήν Ἐκκλησία.

Ναί, ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι βίωση τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ὄχι κατ' ὄψιν ἢ κατὰ συνήθειαν ἢ κατὰ τό φαίνεσθαι τῆς γεύσεως, ἀλλά ὄντολογική μετοχή μας σ' Ἐκεῖνον, ὁ Ὅποιος μᾶς σώζει! Γι' αὐτό καί ἡ Ὁρθοδοξία εἰκονίζει τό πρόσωπό Του: «Ἐκεῖνος πού κατέχει τά πάντα ἔγινε ὕλη, δηλαδή σάρκα...Αὐτό πού ἐμεῖς ἀναπαριστάνουμε μέ ὕλικά χρώματα εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς ἀνθρώπινης μορφῆς Του. Ἄς πάψουμε λοιπόν νά ἀναφερόμαστε μέ ἄγνοια στόν Εὐαγγελικό λόγο καί νά προσάπτουμε στήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ αὐτά πού ἀναφέρονταν ἐναντίον τῶν εἰδώλων! Ὅσο φτωχοί κι ἂν εἴμαστε πνευματικά, δέν μποροῦμε ἄραγε νά ἀντιληφθοῦμε τί διαφορά μεταξὺ εἰδώλου καί εἰκόνας; Τό ἓνα εἶναι σκοτάδι καί τό ἄλλο εἶναι φῶς. Τό εἶναι πλάνη καί τό ἄλλο ἀλήθεια. Τό ἓνα εἶναι πολυθεϊσμός καί τό ἄλλο καθαρή ὁμολογία τῆς θείας οἰκονομίας»¹², μᾶς λέγει ἓνας μέγας ἀγωνιστής τῆς περιόδου τῆς Εἰκονομαχίας, ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης.

Ἡ ὁμολογία αὐτή σημάδεψε τήν πορεία τῆς Ρωμοσύνης! Διά τῆς πίστεως ἀπαλλαγίκαμε ἀπό το σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας. Διά τῆς σχέσεως μέ τὸν Τριαδικό Θεό στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἀνανεώσαμε, δίδοντας νέο περιεχόμενο, τὸν τρόπο τῆς ἀρχαίας πόλεως. Τώρα εἶναι ἡ ἐκκλησιαστική κοινότητα, στήν ὁποία ζοῦμε τό «χαίρειν μετὰ χαιρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων»¹³ ὡς στάση ζωῆς. Πρὶν ἦταν ἡ ἐπίγειος δόξα, ἡ φήμη, τό κλέος. Τώρα εἶναι ἡ ἀνάστασις καί ἡ αἰωνιότητα. Δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος μόνο ἡ μνήμη του! Εἶναι καί ἡ κατὰ Χριστόν ζωή, ἡ ὁποία δίδει καί αἰώνια μνήμη, ἀλλά καί προσδοκία ἀναστάσεως. Δέν εἶναι τὸ σῶμα πλέον ἡ φυλακὴ τῆς ψυχῆς, ἀλλά «ὁ κόκκος τοῦ σίτου», ὁ «ὁποῖος κι ἂν πεθάνει, πολὺν καρπὸ θὰ φέρει»¹⁴. Εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τοῦ κάθε ἀνθρώπινου προσώπου ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι πρόσκλησις πρὸς πάντας «τέκνα Θεοῦ γενέσθαι»¹⁵!

Ἡ ἀναστήλωσις τῶν ἱερῶν εἰκόνων σήμανε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Πολιτείας τὴν ἀποδοχὴ τοῦ περιεχομένου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τὴ συμπόρευσις χωρὶς τὴν ἐπιβολὴ ὀθνεῶν σκοπῶν. Ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ἡ προσφάτως ἐκδημῆσασα σπουδαία Ἀκαδημαϊκὸς Ἑλένη Γλύκατζη-Ἀρβελέρ, «ἡ γλωσσικὴ ἑλληνικότητα τῆς αὐτοκρατορίας μαζί μέ τὴν τελικὴ ἐπικράτησις τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς Ὁρθοδοξία μέ τὴν λήξιν τῆς χριστολογικῆς ἔριδας ἀποτε-

11. Λουκ. 22,19.

12. Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, *Λόγοι Ἀντιρρητικοί κατὰ εἰκονομάχων*.

13. Ρωμ. 12,15.

14. Ἰωάν. 12,24.

15. Ἰωάν. 1,12.

λοῦν τὰ βασικά στοιχεία τῆς βυζαντινῆς ταυτότητας»¹⁶. Ἡ Πολιτεία καί ἡ κοινωνία διαμορφώνουν ἰδιοπροσωπία χάρις στήν ἀκεραιότητα τῆς πίστεως.

Ὁ κορυφαῖος Βυζαντινολόγος Sir Steven Runciman μᾶς ὑπενθυμίζει: «Ὁ Ἑλληνισμός εἶναι βασικῶς μία στάση τοῦ νοῦ, ἡ ἀναζήτηση μιᾶς ἐρμηνείας τοῦ κόσμου στόν ὁποῖο ζοῦμε, ἡ ἐπιμονή γιά τή γνώση ὄλων τῶν φαινομένων του, καί ἡ ἐλπίδα πῶς μπορούμε νά κατανοήσουμε τά λάθη, τίς θλίψεις καί τίς τραγωδίες του, πράγμα πού τελικῶς θά μᾶς καταστήσει ἱκανούς νά φθάσουμε στήν ἀρμονία πού τό ἀνθρώπινο γένος ποθεῖ. Πολλοί Ἑλληνες φιλόσοφοι -καί πολλοί φιλόσοφοι σήμερα- ἦσαν εἰλικρινά ἀπαισιόδοξοι. Ὅμως ὁ ἐρχομός τοῦ Χριστιανισμοῦ φάνηκε σέ ἄλλους νά προσφέρει τή λύση. Ἡ ἀσυμβίβαστη ἐπιμονή του στίς ἠθικές ἀξίες, σέ συνδυασμό μέ τήν ἔμφαση πού ἔδινε στήν ἀγάπη καί τήν πίστη στήν τελική λύτρωση, γοήτευσε πολλούς στοχαστές... Οἱ Χριστιανοί Πατέρες μπόρεσαν καί ἐξέφρασαν τό Χριστιανικό δόγμα μέ ὄρους πού ἦσαν ἀποδεκτοί ἀπό τούς φιλοσόφους. Οἱ δέ μεγάλες Οἰκουμενικές Σύνοδοι πρόσφεραν τό φιλοσοφικό υπόβαθρο, τό ὁποῖο χρειαζόταν ἡ Ἐκκλησία».

Καί προσθέτει προφητικά:

«Τόν 21^ο αἰῶνα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θά εἶναι ἡ μόνη ἀπό τίς μεγάλες χριστιανικές Ἐκκλησίες πού θά ἔχει ἐπιζήσει, ἀφοῦ -μόνη αὐτή -δέν ξεχνᾷ ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι μυστήριο, καί πῶς ὁ Χριστιανός, βοηθούμενος ἀπό τούς φιλοσόφους καί τούς θεολόγους τοῦ πα-

ρελθόντος, καί ὄχι τρομοκρατούμενος ἀπό αὐτούς, μπορεῖ νά ἀκολουθήσει τίς παραδόσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καί μαζί μέ τούς ὁμοπίστους ἀδελφούς του, παραμένοντας εὐπειθές τέκνο τῆς Ἐκκλησίας του, νά βρεῖ τόν δικό του δρόμο πρὸς τή σωτηρία»¹⁷.

Στήν ἐποχή μας ὑπάρχει μία τάση νά λησμονήσουμε τήν σύνδεση τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τό Γένος, τόν Ἑλληνισμό. Ἴσως αὐτή ἡ τάση νά ὀφείλεται στό ὅτι βρισκόμαστε σέ μία πραγματικότητα, στήν ὁποία ὁ κόσμος ἔχει μετατραπεί σέ ἓνα παγκόσμιο χωριό. Ὁ αὐτοθεωμένος ἀνθρώπος, μέσα ἀπό τά ἐπιτεύγματά του, τήν χρησιμότητα τῶν ὁποίων οὐδείς ἐχέφρων ἀρνεῖται, δέν ἀρκέστηκε στό νά παρατείνει τόν προσδόκιμο μέσο ὄρο τῆς ζωῆς καί τήν ποιότητά της. Ἐπανῆλθε στήν ὕβρι τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Θεοῦ καί τῆς πίστεως. Καί τολμοῦμε νά χαρακτηρίσουμε «ὑβρι» αὐτή τήν στάση, διότι στερεῖ ἀπό τόν ἀνθρώπο τό στήριγμα τῆς μεταφυσικῆς, τό στήριγμα τῆς αἰωνιότητος, τό στήριγμα τῆς ἀγιότητος, καθιστώντάς τον ὑπαρξή, ἡ ὁποία θεωρεῖ ὅτι μηδενίζεται μετά τόν θάνατο.

Μία τέτοια θέαση γεννᾷ ποικίλους πειρασμούς, τούς ὁποίους βιώνουμε καθημερινά.

Ὁ **πρῶτος πειρασμός** εἶναι ἡ ἐξουσία καί τό συμφέρον. Πῶς νά περισσέψει χῶρος γιά τούς ἀδύναμους σέ μία ἀνθρωπότητα ὅπου τά ὄπλα, στρατιωτικά, οικονομικά, τεχνολογικά ἐπιβάλλουν τό δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου; Πῶς νά λειτουργήσει στίς καρδιές μας ὁ λόγος «μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί ὅτι αὐτοί

16. Ἐλένη Γλύκατζη-Ἀρβελέρ, *Πόσο ἑλληνικό εἶναι τό Βυζάντιο*, ἐκδόσεις Gutenberg, Ἀθήνα 2016.

17. Ἀπό τόν τόμο *Ὁρθοδοξία - Ἑλληνισμός, Πορεία στήν Τρίτη Χιλιετία*, ἔκδοση Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου, 1996.

υιοί Θεοῦ κληθήσονται»¹⁸, ὅταν ἔρχεται ἐνώπιον τοῦ ἰσχυροῦ ἢ προοπτική τῆς κυριαρχίας, τῆς ἐπεκτάσεως, τῆς χρήσεως τοῦ ἀδυναμίου πρὸς ἴδιον ὄφελος, καθιστῶντας τὸν κόσμον πραγματικότητα δουλείας καὶ ἀνελευθερίας;

Ὁ δεῦτερος πειρασμός εἶναι ἡ θεοποίηση τῆς ἀνθρώπινης εἰκόνας στὴν προοπτική τοῦ ἰσχυροῦ σώματος, τὸ ὁποῖο ὁ κόσμος μας τὸ ἀποδεσμεύει ἀπὸ τὴν ἀθάνατη ψυχή. Εἶναι ἡ ἄρνηση νὰ κατανοήσουμε τὸ νόημα τῆς φθαρτότητας, ἢ ὁποία μᾶς δόθηκε «ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται»¹⁹. «Οἱ ὄρατές εἰκόνες εἶναι ἡ ὄρατὴ πλευρά τοῦ ἀοράτου»²⁰, μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης. Ἄν δὲν ὑπάρχει αὐτὴ ἢ θέαση, τότε τὸ σῶμα μας γίνεται ἀντικείμενο πρὸς χρῆσιν, πρὸς ἡδονήν, πρὸς κατανάλωσιν, πρὸς ἐπίδειξιν. Ἄν ὅμως εἶναι ὄρατὴ εἰκόνα τοῦ Ἀοράτου, δηλαδή εἰκόνα Θεοῦ, τότε μᾶς δίδεται γιὰ νὰ κοινωνοῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγάπη μὲ τὸν συνάνθρωπό μας. Νὰ παλεύουμε νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀπὸ τὴν αἴσθησις ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι ἡ αὐτάρκεια τοῦ σώματος. Νὰ ἀποδεχόμεστε τὴν ἐμπειρία τῆς πνευματικῆς μας παραδόσεως, ὅτι τὰ ὅποια πάθη δὲν εἶναι δικαίωμα, ἀλλὰ ἀποτυχία. Διότι, καθὼς τὰ πάθη βλάπτουν τὸ σῶμα, δὲν τὸ ἀφήνουν νὰ ἐνταχθεῖ στὴν προοπτική τῆς σωτηρίας καὶ τῆς θεώσεως, ἢ ὁποία τὸ συμπεριλαμβάνει, καθὼς θὰ ἀναστηθεῖ. Ἡ Εἰκονομαχία ἔληξε μὲ τὴν ἐπίγνωσις ὅτι ἀπεικονίζοντας τὸν Χριστό καὶ τοὺς Ἁγίους βρῖσκουμε τὸν ἀληθινὸ μας προορισμό.

Διαβάζουμε στίς μορφές, στὰ χρώματα, στὸ φῶς τῶν εἰκόνων τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ πρόσκαιρο. Ἡ ζωὴ μᾶς δίδεται γιὰ νὰ μάθουμε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νὰ ἀγαποῦμε, νὰ ἀσκούμαστε, νὰ ἐμπιστευόμεστε τὸν Θεό καί, τὴν ἴδια στιγμή, νὰ βαδίζουμε μαζί μὲ τὸν κάθε συνάνθρωπό μας στὴν ὁδὸ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ὁ τρίτος πειρασμός ἔχει νὰ κάνει μὲ «ἀτζέντες», τίς ὁποῖες ἢ ἐποχὴ μας προβάλλει, θέλοντας νὰ διαμορφώσει ἓνα διαφορετικὸ ἀνθρωπολογικὸ πρότυπο. Πρῶτον, τὸ woke κίνημα, τὸ ὁποῖο στὴν πράξη ὑπονομεύει τίς ἀξίες πού διαμόρφωσαν τὸν πολιτισμὸ μας: τὴν τριλογία «Ἀθήνα - Ρώμη - Ἱεροσόλυμα», ἢ ὁποία στὴν παράδοσις τῆς Ρωμοσύνης βρῆκε τὴν κατεξοχὴν ἀνάπτυξή της στὸ δικὸ μας Βυζάντιο. Μὲ πρόσχημα ὅτι δὲν καταργήθηκαν κοινωνικὲς διακρίσεις, ὀδηγηθήκαμε σὲ ἓνα κίνημα «δικαιωματισμοῦ», ὅπου ἡ διαφορετικότητι θεᾶται μόνον στὴν προοπτική τῆς ἀρνήσεως τῶν φυσικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιῶν. Ζοῦμε στὴν ἐποχὴ ὅπου, κατὰ τὸν λόγο τοῦ ποιητῆ, «ἡ ἁμαρτία βαφτίζεται ἀρετή»²¹. Τὸ δικὸ μας ὅμως ἀνθρωπολογικὸ πρότυπο δὲν στηρίζεται στὰ δικαιώματα, χωρὶς νὰ τὰ ἀρνεῖται. Ζητᾶ νὰ ἐργαζόμεστε πρὸς τὴν βίωσις τοῦ ἀποστολικοῦ λόγου: «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος καὶ Ἑλλήν, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε εἰς Χριστόν»²². Ἡ, ὅπως πάλι λέει ἡ Ἑλένη Γλύκατζη-Ἀρβελέρ: «Ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν δημιουργεῖ μίαν πανανθρώπινην -θά ἔλεγα- ταυτότητα ἰσότητος,

18. *Ματθ.* 5,9.

19. Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, *Λόγος 38 Εἰς τὰ Θεοφάνια*.

20. *Περὶ οὐρανίου ἱεραρχίας*.

21. Ὅδ. Ἑλύτης, *Τὸ Ἄξιόν Ἔστι*.

22. *Γαλ.* 3,28.

ὄλων ἰσότητων παιδιῶν τοῦ μοναδικοῦ Θεοῦ»²³. Ἡ διαφορετικότητα γιὰ τὴν παρὰδοσὶ μᾶς εἶναι στοιχεῖο τῆς μοναδικότητος τοῦ κάθε ἀνθρωπίνου προσώπου. Μέσῳ αὐτῆς ὁμῶς καλοῦμαστε νὰ βροῦμε τὸν δρόμο τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό, ἢ ὁποῖα προϋποθέτει ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ μᾶς, καλὴ χρῆση τῶν δικαιωμάτων μᾶς καὶ ἔξοδο ἀπὸ τὰ πάθη, δηλαδὴ τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία.

Δεύτερον, ἡ τεχνολογικὴ πρόοδος ἢ ὁποῖα ὀδηγεῖ σὲ ἕναν κόσμο «μετα-ἀνθρωπισμοῦ», ὅπου, ἀρχικῶς, μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος θὰ ἀντικαθίστανται ἀπὸ μηχανικὰ τμήματα, καὶ σταδιακὰ, διὰ τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης, τὰ πάντα θὰ ρυθμίζονται ἀπὸ ἀλγορίθμους. Ἔτσι, οἱ πολλοὶ δὲν θὰ ἔχουμε λόγο γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸν κόσμο ὅπου θὰ ζοῦμε, στό ὄνομα τῆς εὐκολίας ἐξευρέσεως πληροφοριῶν, λίψεως ἀποφάσεων γιὰ τὴν υἰεία, τὴν ἀσφάλεια, τὴν γνώση, ἀλλὰ καὶ τὴν ποιότητα τῆς ζωῆς. Ἡ παρὰδοσὶ μᾶς ὁμῶς καὶ πάλι ζητᾶ ἀπὸ ἡμᾶς, ἐν ταπεινώσει, νὰ μὴν παραδίδουμε τὴν ἐλευθερὴ σκέψη καὶ βούλησὶ μᾶς στὸ πρόσκαιρο, λησιμονῶντας τὴ φθαρτότητά μᾶς, καὶ νὰ μὴν παραιτούμεθα ἐκ τῆς ἐλευθερίας μᾶς χάριν τῆς ἀνέσεως, διότι βαθμιαῖα θὰ μηχανοποιηθοῦμε καὶ θὰ ὑποταχτοῦμε σὲ παλαιές καὶ νέες τυραννίες.

Τρίτον, ἡ αἴσθησις ὅτι τὸ Διαδίκτυο εἶναι ἕνας κόσμος ἐλευθερίας, ἐνῶ, στὴν πραγματικότητα, ποτέ δὲν θὰ μποροῦμε νὰ εἶμαστε βέβαιοι γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν πληροφοριῶν, τίς ὁποῖες λαμβάνουμε. Σταδιακὰ «ψηλώνει ὁ νοῦς μᾶς»²⁴, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Παπαδιαμάντη, καὶ θεω-

ροῦμε ὅτι, ἐφόσον νομίζουμε ὅτι γνωρίζουμε, εἶμαστε καὶ ἐλεύθεροι. Στὴν πραγματικότητα εἶμαστε κατευθυνόμενοι σὲ τρόπους πού μᾶς δίνουν τὴν ψευδαἰσθησι τῆς ἡδονῆς ὅτι μετέχουμε κι ἡμεῖς σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ὅτι γινόμαστε ἀλάηπτοι, ὅτι δὲν ἔχουμε ἀνάγκη σταθερῶν ἀξιῶν. Μένουμε ἔτσι σὲ ἕνα παρὸν, χωρὶς ρίζες, χωρὶς προορισμὸ ἀγιότητος καὶ αἰωνιότητος, ἐνῶ ὁ εἰκονικὸς κόσμος ποτέ δὲν θὰ μᾶς ἀγαπήσει καὶ δὲν θὰ σταθεῖ κοντὰ μᾶς.

Μακαριώτατε,

Ἐξοχώτατε κύριε Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,

Ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν μακραίωνη συμπόρευσι Ὁρθοδοξίας καὶ Ἑλληνισμοῦ. Μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν ἀνάγκη γιὰ διατήρησι τῆς διακριτότητος τῶν ρόλων, ὅπως καὶ τὸ Σύνταγμά μᾶς καταγράφει. Αὐτὴ ἡ διακριτότητα ὁμῶς δὲν καταργεῖ τὸ χρέος τῆς Πολιτείας, στὴν ὁποῖα ἀνήκουμε ὅλοι ὡς πολῖτες, νὰ συνδράμει τὴν Ἐκκλησία. Νὰ τὴν ἐνισχύσει στό κοινωνικὸ καὶ φιλανθρωπικὸ της ἔργο. Νὰ τῆς δείξει τὴν ἐμπιστοσύνη πού τῆς ἀξίζει, διότι ἡ Ὁρθοδοξία κράτησε ζωντανὴ τὴ συνείδησι τοῦ Γένους μᾶς στίς περιόδους τῆς σκλαβιάς. Ἡ Ὁρθοδοξία διατήρησε τὴν γλῶσσα μᾶς, τὸν πολιτισμὸ μᾶς, τὸ ἀξιακὸ μᾶς πλαίσιο μέ κέντρο τὸν ἀνθρώπο ὡς εἰκόνα Θεοῦ, πού ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἐλευθερία του, ὄχι μόνον ἀπὸ ἐξωτερικούς ἐχθρούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐγωκεντρικὴ αὐτάρκεια, τὴν ἡδονοθηρία, πού τὸν καθιστᾶ ἐξουσιαστή, τὸν

23. Ἑλένη Γλύκατζη-Ἀρβελέρ, *Πόσο ἑλληνικὸ εἶναι τὸ Βυζάντιο*, ἐκδόσεις Gutenberg, Ἀθήνα 2016.

24. Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη, *Ἡ Φόνισσα*.

μυδενισμό και τον έθνομυδενισμό.

Η Έκκλησία έχει ως χρέος της να καταδεικνύει στον κόσμο τον Χριστό ως ένανθρωπήσαντα, ως Άρτο της ζωής, ως τον Έρχόμενο να μᾶς ἀναστήσει και να μᾶς ἀγιάσει. Αυτό τό χρέος δέν καθιστᾶ τον λόγο και τή μαρτυρία της πάντοτε «εὐάρεστη». Η Έκκλησία ὁμως έχει ως γνώμονά της τον λόγο του Χριστου: «Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν και ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς»²⁵. Σέ μία ἐποχή ἀνα-

ζητήσεως του Θεου, τόσο σέ προσωπικό ὅσο και σέ συλλογικό ἐπίπεδο, ἡ Ὁρθοδοξία θά συνεχίσει να εὐνοεῖ τον ἀγῶνα του ἀνθρώπου να ἀντιστέκεται στήν κυριαρχία του προσωρινου και να πορεύεται με κριτήρια τήν ἀγάπη και τήν ἀλήθεια προς τή ζωή που νικᾶ τον θάνατο, ὄχι ἀτομικά, ἀλλά ἐκκλησιοκεντρικά.

«Πιστεύουμε στον Θεό και πιστεύουμε τον Θεό». Αὐτή ἦταν, εἶναι και θά εἶναι ἡ ἰδιοπροσωπία μας!

Η ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ ΣΕ ΑΛΛΕΣ ΕΠΟΧΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΑ*

του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυθήρων και Ἀντικυθήρων κ. Σεραφεῖμ

Η ἐν Χριστῷ ἐλευθερία εἶναι πολυτιμο και ἀνεκτίμητο ἀγαθό. Η ἀμετανόητη ἀμαρτία και ἡ δουλεία εἰς τά αἰσχροῖα και ἀκάθαρτα πάθη ὑποδουλώνει τον ἀνθρωπο και τον ὑποβιβάζει εἰς τήν κατάσταση τῶν ἀλόγων κτηνῶν.

Τό θεῖο δῶρο τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας τό ἐστέρησαν ἀπό τούς Χριστιανούς οἱ δεινοί εἰδωλολάτρες αὐτοκράτορες του Ρωμαϊκου Κρατους τούς τρεῖς πρώτους και πλέον αἰῶνες του Χριστιανισμου, τούς ἐνδόξους αἰῶνες τῆς Ἐκκλησίας τῶν κατακομβῶν. Καί διαχρονικά οἱ κατακτητές του Ὁρθοδόξου Γένους μας

ἐπαιξαν τον θλιβερό τους ρόλο, αἱμαλωτίζοντας τούς Ὁρθόδοξους πιστούς. Ἄλλά και σήμερα, εἰς τον 21ο αἰῶνα δέν διώκονται φανερώς και ἀφανῶς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί; Εἰς τήν Οὐκρανία ὁ μαρτυρικός Ἱερός Κλήρος και ὁ Ὁρθόδοξος Λαός τῆς Κανονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπό τον πολυάθλον Μητροπολίτην Ὀνούφριον ὑφίστανται πρωτοχριστιανικές διώξεις και μαρτύρια. Εἰς τήν Συρίαν, Λίβανον και Παλαιστίνην ὡσαύτως διώκονται οἱ Ὁρθόδοξοι.

Εἰς τήν Κίνα οἱ Ὁρθόδοξοι Χρι-

25.Ιωάν. 8,32.

* Ἐλλείπει χώρου παραθέτουμε ἐδῶ μόνον τό τελευταῖο μέρος τῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου του Σεβ. Μητροπολίτου Κυθήρων και Ἀντικυθήρων κ. Σεραφεῖμ γιά τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Τό τελευταῖο αὐτό μέρος συνδέει τό νόημα τῆς πνευματικῆς αὐτῆς περιόδου, που διανύουμε, με τά τρέχοντα γεγονότα. Η ἐγκύκλιος εἶναι ἡ ὑπ' ἀρ. 256/2026 και ἐξεδόθη στίς 16 Φεβρουαρίου 2026.

στιανοί διώκονται με άλλον τρόπο. **“Όσοι αρνούνται να παραλάβουν τόν Προσωπικό Άριθμό (Π.Α.) «άξιολογούνται» αρνητικά.** Κάθε πράξις των χριστιανικής όμολογίας και έφαρμογής τής ήθικης και πνευματικής διδασκαλίας χρεώνεται αρνητικά, ώσπου σέ κάποια στιγμή τούς «πετάει έξω τό σύστημα» και στεροούνται πλέον όλων τών νομίμων δικαιωμάτων (διορισμός εις τό Δημόσιο, μισθοδοσία, ό,τι σχετικό μέ τήν κτηματική περιουσία, ιατροφαρμακευτική ασφάλεια, έλεύθερη διακίνησις των μέ τά μέσα συγκοινωνίας κ.λπ., κ.λπ.). Τούς επιβάλλεται οικονομικός και κοινωνικός αποκλεισμός.

Προμνήματα και δυσοίωνα προγνωστικά σενάρια έρχονται και διά τήν Έλληνορθόδοξη Πατρίδα μας, τήν κοιτίδα του πανανθρώπινου πολιτισμού. Η Κυβερνητική απόφασις, δημοσιευθείσα εις τήν Έφημερίδα τής Κυβερνήσεως (ΦΕΚ Α' 67/05.05.2025), μετά τόν Μάϊον του 2026, τί θά προβλέπει διά τόν Π.Α.; Μήπως, προφανώς, επιβληθῆ ἡ ὑποχρεωτικότητα και σταδιακά εφαρμοσθῆ και εις τήν μαρτυρικήν Πατρίδα μας, ό,τι εφαρμόζεται εις τήν Κίνα!!! Θεός φυλάξοι.

Έάν θέλωμε ἀληθινά νά εἴμεθα ἐλεύθερη δημοκρατική Χώρα, πρέπει **νά τό δηλώσωμε εύθαρσώς και έντίμως εις**

τούς Κυβερνώντας μας ότι δέν δεχόμαστε τόν στραγγαλισμό τής Χριστιανικής και τής Πατριωτικής μας συνειδήσεως. Δέν δεχόμαστε τήν καταδυνάστευσι τής προσωπικής μας έλευθερίας, τών προσωπικών δεδομένων και τήν διαχείρισι του προφίλ μας από άγνωστα κέντρα εξουσίας και για άγνωστες σ' έμᾱς σκοπιμότητες. Η ὑποχρεωτική λήψις τής ηλεκτρονικής ταυτότητος και του προσωπικού αριθμού (Π.Α.), (παρά τούς όρισμούς τής Ευρωπαϊκής Ένωσεως και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων), πού προοδοποιεί και προοιωνίζει τό σφράγισμα τής Άποκαλύψεως, κατά τόν Άγιο Παΐσιο τόν Άγιορείτη, παραπέμπει σέ άλλες εποχές και άλλα καθεστῶτα.

Ευχόμενος από καρδίας καλόν άγῶνα εις τό «στάδιον τών άρετῶν» τής Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μέ ιερόν στόχον τήν σωτηρίαν τής ψυχῆς μας, τήν πάλη μέ τόν παλαιόν άνθρωπον τής άμαρτίας και τά εφάμαρτα πάθη μας και τήν άπόκτησιν του θείου δώρου τής έν Χριστῷ έλευθερίας μας, διατελῶ,

Μετά πατρικών εύχῶν και εύλογιῶν
 Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Κυθήρων & Αντικυθήρων Σεραφεΐμ

Μεγάλη Χαρά!

Στό Άγιολόγιον τής Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας –και επίσημα πλέον– οἱ ἅγιοι Χατζηγεώργης ὁ Ἀθωνίτης (1809-1886) και Παπα-Τύχων ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Ρῶσσοσ (1884-1968). Και για τούς δύο έχει γράψει σύντομες αλλά πολύ ουσιαστικές βιογραφίες ὁ Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγιορείτης.

**ΠΡΩΗΝ ΔΗΜΑΡΧΕ ΠΑΦΟΥ κ. ΦΑΙΔΩΝ ΦΑΙΔΩΝΟΣ
ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ!***

Τοῦ κ. Γεωργίου Ἀναστασίου, Θεολόγου

Πρῶν Δήμαρχε Πάφου κ. Φαίδων Φαίδωνος:

«Μή ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου καί ἐν τοῖς προφήταις μου μὴ πονηρεύεσθε»

Οἱ πνευματικοὶ νόμοι λειτουργοῦν!

Ὁ πρῶν Δήμαρχος Πάφου κ. Φαίδων Φαίδωνος ἦταν ἀπὸ τοὺς πλέον βασικούς ὑποστηρικτές καί συντελεστές τῆς ἐκπτώσεως τοῦ Μητροπολίτου Πάφου Τυχικοῦ ἀπὸ τὸν Μητροπολιτικό Θρόνο.

Σέ παλαιότερο ἄρθρο μου μὲ τίτλο «Τά συνεταιράκια» (18.9.25) (<https://eeod.gr/news/84760-ps-synetairzonta-io-archiepiskopos-kprou-kai-o-dmarchos-rfou>) εἶχα καταδείξει ὅτι ὁ κ. Φαίδωνος ἐν ἀγαστῇ συνεργασία καί συνεννοήσει μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κύπρου εἶχε ἀναλάβει ἐργολαβικά ἐπὶ μῆνες νά προετοιμάσει τὴν κοινὴ γνώμη ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτη Τυχικοῦ: περιερχόταν (ἀκόμα καί τῆ Μ. Τρίτη, Μ. Τετάρτη, Μ. Πέμπτη!) ὅλα τὰ κυπριακά κανάλια καί μὲ ὑπερβολές, ψεύδη, καί πολλές συκοφαντίες καταφερόταν ἐναντίον του. Τό ἄρθρο αὐτό ἦταν ἀποκαλυπτικό γιὰ τὴ συμπεριφορὰ καί τὴ συμβολή τοῦ πρῶν δημάρχου Πάφου Φαίδωνος ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτη Τυχικοῦ.

Μέ περίσσια θράσους ὁ κ. Φαίδωνος σέ τηλεοπτικὴ ἐκπομπή (δημοσιογράφος Νικήτας Κυριάκου, ANTI Κύπρου) **ὑπέδειξε** στὴν Ἱ. Σύνοδο **τί πρέπει νά κάνει** μὲ τὸν Μητροπολίτη Τυχικό: «Νά στείλομεν ἓνα πολὺ σαφές μήνυμα: νά ἔχει τὸν νοῦν τῆς ἡ Ἱ. Σύνο-

δος, γιὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία ὅτι εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ποὺ τοὺς ἐνέπνευσε... Δὲν εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα [...] Ἡ Ἱ. Σύνοδος, μὲ πολλὴν ἀγάπη τὸ λέω, νά ἐπιλέξει ἓνα ἀνθρώπο, δὲν θὰ πῶ ἐγὼ ἂν θὰ εἶναι Παφίτης, μὴ Παφίτης κ.λπ. Ἐναν ἐπίσκοπον, ἓνα Μητροπολίτη Πάφου νά ξέρει ἀπὸ πρὶν ὅτι ἐρχόμενος Μητροπολίτης πρέπει καί πνευματικὴ δουλειὰ νά κάνει καί διοικητικὴ δουλειὰ νά κάνει, γιὰ ἔτσι εἶναι δομημένες οἱ Μητροπόλεις. Ἐάν κάποιος θέλει τὴν ἀπόλυτη ἡσυχία καί τὴν ἀπόλυτη ἡρεμία καί κλειδωμένες πόρτες κ.λπ. ὑπάρχουν πάρα πολλὰ μοναστήρια» (βλ. ἀναδημοσίευση στὴν ἐκπομπή «Ἐκτάκτως μὲ τὴ Νατάσσα Ἰωάννου» (4.2.26) στό Βεργίνα Τηλεόραση Κύπρου, στό <https://youtu.be/9f9vVX4PcnA?si=vjqJ4czMoTvQfk9K> χρον. διάρκεια 11:33-12:40).

Ἡ Σύνοδος ἔσπευσε νά ὑλοποιήσει τὴ δημαρχιακὴ πρόταση.

Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου στὴν κατάθεσή του ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, στὴν ὁποία κηρύχθηκε ἔκπτωτος ὁ Μητροπολίτης Τυχικός (22.5.25), ἀξιοποίησε τοὺς συκοφαντικούς ἰσχυρισμούς τοῦ Φαίδωνα σέ βάρος τοῦ Μητροπολίτη. Ἀκόμα καί ὁ Πατριάρχης στὴν ἐξέταση τοῦ ἐκκλήτου ἐνώπιον τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου (17.10.25) ἀναφέρθηκε μὲ πολὺ κολακευτικὰ λόγια στὸν κ. Φαίδωνος γιὰ νά ὑποστηρίξει τὴ συνοδικὴ ἀπόφαση ἐκπτώσεως τοῦ Μητροπολίτη Τυχικοῦ.

* Ἐγράφη στὴν Ἀθήνα στίς 08.02.2026.

Τελικά, ως γνωστό, στις 22.5.25 ο Μητροπολίτης Τυχικός κηρύχθηκε έκπτωτος, στις 17.10.25 η έκπτωση επικυρώθηκε από την Πατριαρχική Σύνοδο και στις 8.1.26 ο Μητροπολίτης Τυχικός τέθηκε σέ ἐπ' ἀόριστον ἀργία με ἀπαγόρευση πάσης ιεροπραξίας.

Καί ὁμως...

Ὁ Θεός δέν ἄργησε νά μιλήσει...

Οἱ πνευματικοί νόμοι ἄρχισαν ἤδη νά λειτουργοῦν στήν Πάφο καί ἀλλοίμονο ἂν λειτουργήσουν καί σέ ὅλη τήν Κύπρο.

Ὁ Θεός εἶχε προειδοποιήσει μέ σαφήνεια: «*Μή ἀπτεσθε τῶν χριστῶν μου καί ἐν τοῖς προφήταις μου μή πονηρέεσθε*» (1 Παρ. 16, 22, Ψαλμ. 104, 15) καί «*ἐμοί ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος*» (Δευτ. 32, 35, Ρωμ. 12, 19) δηλαδή μὴν τολμήσετε νά πειράξετε τούς ἐκλεκτούς, τούς ἀφιερωμένους σέ μένα, καί στούς προφῆτες μου μὴν κάνετε κακό, μὴν ἐνεργεῖτε μέ πονηρία, γιατί ἐγὼ θά ἐκδικηθῶ καί θά ἀνταποδώσω, λέγει ὁ Κύριος!

Ἡ ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ ἄρχισε ἤδη νά ὑλοποιεῖται: **Ὁ πολέμιος καί βασικός συντελεστής τῆς ἐκπτώσεως καί ἀργίας τοῦ Μητροπολίτη Τυχικοῦ, ὁ δήμαρχος Πάφου κ. Φαίδων Φαίδωνος, τέθηκε ἤδη σέ ἀργία ἀπό τόν Ὑπουργό Ἐσωτερικῶν τῆς Κύπρου!**

Ἐκπτώση καί ἀργία ἔδωσε - ἐκπτώση καί ἀργία ἔλαβε!

Ἦθελε πρώην Πάφου τόν Τυχικό - ἔγινε καί ὁ ἴδιος πρώην Δήμαρχος Πάφου!

Μέ μία οὐσιώδη ὁμως διαφορά: ἡ μὲν ποινὴ στόν Μητροπολίτη Τυχικό ἀποτελεῖ ὑψηλό τίτλο τιμῆς, πού ἔχει ἀπονεμηθεῖ σέ πολλούς καί μεγάλους Ἁγίους (διότι τοῦ ἐπιβλήθηκε λόγῳ πιστότητάς του στήν ἐκκλησια-

στική παράδοση ἀλλά καί ἀντικανονική καί παράνομη εἶναι ὡς πρός τή διαδικασία), ἐνῶ ἡ ποινὴ στόν κ. Φαίδωνος ἀποτελεῖ μεγάλο ὄνειδος γι' αὐτόν, διότι αὐτός κατηγορεῖται γιά σοβαρά ποινικά ἀδικήματα (βιασμό, οικονομικά, ἐνδοοικογενειακή βία).

Δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι οἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ καί οἱ ἐνεργεῖες Του στή ζωὴ ὅλων μας, ἀκόμα καί οἱ πιό δυσάρεστες, ἀποβλέπουν πάντοτε στό καλό μας, στή σωτηρία μας, ἡ ὁποία ὁμως προϋποθέτει καί τή δική μας συνεργεία, δηλαδή τή μετάνοιά μας.

Δέν χαιρόμαστε γιά τήν πτώση τοῦ ὁποιοῦδήποτε. Ἐλπίζουμε ὁμως ὅτι τόσο ὁ πρώην Δήμαρχος ὅσο καί ὅλοι οἱ συντελεστές τῆς ἀδικῆς, ἀντικανονικῆς καί παράνομης (ὅπως διαπίστωσε ἀκόμα καί ἡ Πατριαρχική Σύνοδος) ἐκπτώσεως καί ἀργίας τοῦ Μητροπολίτη Τυχικοῦ νά ἔλθουν εἰς ἐαυτόν, νά ἀντιληφθοῦν πρὶν εἶναι πολύ ἀργά ὅτι «*ὁ Θεός οὐ μυκτηρίζεται*» καί οἱ ἱεροὶ κανόνες ἐκδικοῦνται, ὅταν καταπατοῦνται, καί νά θεραπεύσουν τήν ἀδικία στήν Πάφο.

Ἡ ἐκπτώση ἀπό τή διαποίμανση τοῦ λαοῦ καί προπαντός ἡ στέρση ἀπό ἕναν ἐπίσκοπο τῆς τέλεσης τῆς Θ. Λειτουργίας μέ πολύμνη, ἀδικη καί ἀντικανονική ἀργία γιά νά ὑπηρετηθοῦν προσωπική ἐμπάθεια, πείσμα καί ἀλλότριος πρὸς τό ἐκκλησιαστικό ἦθος καί συμφέρον σκοποί, ὑπερβαίνει τά ὅρια μιᾶς ἀδικίας καί ἀντικανονικότητας καί ἀγγίζει **τή βλασφημία κατά τῆς Θ. Χάριτος.** Ἀργία καί ἀπαγόρευση ιεροπραξίας σημαίνει στήν παρούσα περίπτωση νά ἀπαγορευεῖς γιά προσωπικούς καί ἐμπαθεῖς λόγους στή Θ. Χάρι νά ἐνεργεῖ στόν λαό τοῦ Θεοῦ. Νά στερεῖς τή Θ. Χάρι ἀπό τά μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ! Πῶς μπορεῖ μία εὐκαιριακή συ-

νοδική πλειοψηφία νά κωλύει τή Χάρη τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ὥστε νά μὴν ἐνεργεῖ ἢ Ἀρχιερωσύνη στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας; Πῶς μπορεῖ νά ἐργαλειοποιεῖται τόσο καταχρηστικά ἓνα κανονικό δικαίωμα πού ἔχει δοθεῖ γιά τήν προστασία καί οἰκοδομή τοῦ Σώματος; Δέν φοβοῦνται οἱ ὑπεύθυνοι ὅτι μπορεῖ νά ἔχει καί στήν περίπτωση Τυχικοῦ ἐφαρμογή τό «*Μή ἄπτεσθε τῶν χριστῶν μου καί ἐν τοῖς*

προφήταις μου μή πονηρεύεσθε»; Δέν τρέμουν τήν Κρίση τοῦ Θεοῦ; Δέν ὑπολογίζουν τόν σκανδαλισμό τοῦ λαοῦ; Ἐάν στήν πολιτική ἔννομη τάξη ἢ κατάχρηση ἐξουσίας ἀποτελεῖ σοβαρό ποινικό ἀδίκημα μέ αὐξημένη κοινωνική ἀπαξίωση, πόσο μᾶλλον στή ζωή τῆς Χάριτος, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία μας;

Ὁ Θεός νά μᾶς φωτίζει καί νά μᾶς δώσει μετάνοια...

ΤΕΜΠΗ: Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΑΙΤΗΣΗ - ΟΧΙ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

τοῦ κ. Γεωργίου Ἀποστολάκη, Ἀντιπροέδρου Ἀρείου Πάγου ἐπί τιμῆ

Ἡ 28η Φεβρουαρίου δέν εἶναι ἀπλῶς μιά ἡμερομηνία μνήμης. Εἶναι μιά πολιτική καί ἠθική τομῆ.

Τό δυστύχημα στά Τέμπη δέν ὑπῆρξε «ἀτύχημα» τῆς στιγμῆς· ὑπῆρξε ἡ ἀποκάλυψη μιᾶς συστημικῆς παθογένειας. Καί τό κίνημα πού γεννήθηκε ἀπό αὐτό δέν εἶναι ἓνα ἀκόμη κύμα ἀγανάκτησης. Εἶναι ἴσως τό πρῶτο αὐθεντικό, ἀκηδεμόνευτο κοινωνικό ρεῦμα μετά ἀπό χρόνια πολιτικῆς ἀπογοήτευσης.

Τό ζητούμενο πλέον δέν εἶναι μόνο ἡ ἀπόδοση εὐθυνῶν. Εἶναι νά μὴ χαθεῖ ὁ χαρακτήρας αὐτοῦ τοῦ κινήματος.

Ἀπό τό πένθος στή δημόσια ἀξίωση.

Τό αἶτημα «Δικαιοσύνη», πού ἀναδύθηκε μετά τήν τραγωδία, δέν ἦταν κομματικό σύνθημα. Ἦταν ὑπαρξιακή κραυγή. Ἡ κοινωνία διασθάνθηκε ὅτι τό πρόβλημα δέν ἦταν μόνο ἓνα σύστημα ἀσφαλείας πού δέν λειτουργοῦσε. Ἦταν ἓνα κράτος πού εἶχε μάθει νά λειτουργεῖ χωρίς λογοδοσία.

Γι' αὐτό καί τό κίνημα τῶν Τεμπῶν

δέν συγκροτήθηκε ἀπό μηχανισμούς. Δέν ὀργανώθηκε ἀπό ἐπιτελεῖα. Δέν καθοδηγήθηκε ἀπό κόμματα. Γεννήθηκε ἀπό οἰκογένειες, ἀπό νέους ἀνθρώπους, ἀπό πολίτες πού μέχρι χθές δέν συμμετείχαν σέ καμμία «πολιτική πλατφόρμα».

Αὐτή εἶναι ἡ δύναμή του.

Ὁ κίνδυνος τῆς ἐνσωμάτωσης

Κάθε αὐθεντικό κοινωνικό κίνημα ἀντιμετωπίζει δύο κινδύνους: Νά διαλυθεῖ μέσα στήν κόπωση ἢ νά ἐνσωματωθεῖ μέσα στή διαχείριση. Τό κίνημα τῶν Τεμπῶν σήμερα βρίσκεται μπροστά καί στούς δύο.

Ἡ συζήτηση περί κομματικῆς ἔκφρασης, οἱ ἐπιθέσεις σέ πρόσωπα πού ἀνέλαβαν δημόσιο ρόλο, ἡ προσπάθεια νά μετατραπῆ ἡ κοινωνική ἀπαίτηση σέ στενή ἐκλογική ἀριθμητική, δείχνουν ὅτι τό σύστημα κατανοεῖ τή δυναμική τοῦ κινήματος.

Ὅμως ἡ οὐσία δέν βρίσκεται στά πρόσωπα. Βρίσκεται στή διατήρηση τῆς κοινωνικῆς αὐτονομίας. Ἐάν τό αἶτημα τῆς Δικαιοσύνης μετατραπῆ σέ ἀκόμη ἓνα

κεφάλαιο του κομματικού ανταγωνισμού, τότε θα χαθεί το ηθικό πλεονέκτημα που τό κατέστησε καθολικό.

Η πρωτοβουλία της Μαρίας Καρυστιανού νά δώσει πολιτική έκφραση στην κοινωνική όργη αποτελεί μιá ιστορική τομή. Μπορεί νά λειτουργήσσει ως μοχλός ρήξης μέ τό καθεστώς της άτιμωρησίας καί νά μετατρέψει τό ηθικό αίτημα σέ όργανωμένη πολιτική πίεση.

Όμως έδω βρίσκεται καί τό κρίσιμο όριο: άν ή πολιτική μορφοποίηση έξελιχθεί σέ κλειστό κομματικό σχήμα, άν αναπαραγάγει μηχανισμούς άρχηγισμού ή άν επιχειρήσει νά ιδιοποιηθεί τό ίδιο τό κίνημα ως έκλογική δεξαμενή, τότε θά ύπονομεύσει άκριβώς έκείνο που της έδωσε νομιμοποίηση, τήν κοινωνική αυθεντικότητα. Τό κίνημα των Τεμπών δέν χρειάζεται νέο διαχειριστή. Χρειάζεται θεσμική κάθαρση μέ κοινωνικό έλεγχο. Κάθε πολιτική πρωτοβουλία θά κριθεί από τό άν ενισχύει αυτή τήν αυτονομία ή άν τήν άπορροφά.

Τί σημαίνει «άκηδεμόνευτο»;

Άκηδεμόνευτο δέν σημαίνει άπολιτικό. Σημαίνει: Χωρίς κομματική ιδιοκτησία.

Χωρίς έξάρτηση από χρηματοδοτικούς ή επικοινωνιακούς μηχανισμούς.

Χωρίς άνάθεση σέ «σωτήρες». Τό κίνημα των Τεμπών είναι ισχυρό επειδή δέν ξεκίνησε ως πρόγραμμα έξουσίας, αλλά ως ηθική άπαίτηση.

Άν θέλει νά παραμείνει ζωντανό, πρέπει νά διαφυλάξει τρία χαρακτηριστικά:

1. Κοινωνική πλατύτητα: Νά μίν περιοριστεί σέ ιδεολογική ταυτότητα. Η Δικαιοσύνη δέν είναι δεξιά ή άριστερή. Είναι όρος δημοκρατίας.

2. Διαφάνεια καί συλλογικότητα: Οί άποφάσεις νά λαμβάνονται μέσα από άνοιχτές διαδικασίες. Τοπικές συνελεύ-

σεις, δίκτυα πολιτών, συντονισμός από τά κάτω.

3. Σαφή προγραμματική προοπτική: Χωρίς νά γίνει «κόμμα διαμαρτυρίας», τό κίνημα όφείλει νά συνδέσει τό αίτημα Δικαιοσύνης μέ βαθύτερες μεταρρυθμίσεις, όπως θεσμική λογοδοσία, κατάργηση καθεστώτων άτιμωρησίας, έλεγχο δημοσίων οικονομικών καί συμβάσεων, άνασυγκρότηση των δημοσίων ύποδομών μέ διαφάνεια.

Άπό τί συγκυρία στή μεταστροφή

Η τραγωδία των Τεμπών συμπύκνωσε ένα βαθύτερο ύπαρξιακό πρόβλημα της χώρας. Όμως ή μεταστροφή δέν θά έρθει από έναν έκλογικό κύκλο. Θά έρθει, άν ή κοινωνία επμείνει στή θεσμική κάθαρση ως διαρκή άπαίτηση καί όχι ως στιγμιαία αγανάκτηση.

Η ιστορική έμπειρία δείχνει ότι, όταν τά κινήματα χάνουν τόν αυτοτελή χαρακτήρα τους καί μετατρέπονται σέ παραρτήματα κομματικών σχεδίων, έξανεμίζονται.

Τό κίνημα των Τεμπών έχει μέχρι σήμερα καταφέρει κάτι σπάνιο: Νά διατηρήσει ηθική καθαρότητα καί κοινωνική άποδοχή ταυτόχρονα.

Η 28η Φεβρουαρίου 2026 ως δοκιμασία ώριμότητας

Η επέτειος δέν πρέπει νά γίνει πεδίο συμβολικού ανταγωνισμού. Ούτε έξέδρα προσωπικών φιλοδοξιών. Πρέπει νά άποτελέσει πράξη ένότητας άπέναντι στή συγκάλυψη, αλλά καί πράξη πολιτικής ώριμάνσης. Η κοινωνία έχει ήδη περάσει τήν περίοδο της τυφλής άνάθεσης. Δέν ζητά «έκπροσώπους όργης». Ζητά άξιопιστία, συνέχεια καί καθαρότητα.

Τό διακύβευμα

Άν τό κίνημα παραμείνει άκηδεμόνευ-

το, μπορεί νά λειτουργήσει ως πυρήνας αναγέννησης τῆς δημοκρατικῆς συνείδησης. Ἄν ἀπορροφηθεῖ ἀπό τό ὑπάρχον σύστημα, θά ἀποτελέσει ἀκόμη μία χαμένη εὐκαιρία.

Τό ζήτημα τῶν Τεμπῶν δέν εἶναι μόνο ἡ ἀπόδοση εὐθυνῶν γιά ἓνα ἔγκλημα ἀμέλειας. Εἶναι ἡ δοκιμασία ἂν ἡ κοινω- νία μπορεί νά ἐπιβάλλει λογοδοσία σέ ἓνα

κράτος πού ἔμαθε νά λειτουργεῖ χωρίς αὐτήν.

Ἡ Δικαιοσύνη γιά τά Τέμπη εἶναι ἡ ἀρχή. Ἡ διατήρηση τοῦ ἀκνδεμόνευτου χαρακτήρα τοῦ κινήματος εἶναι ἡ προϋ- πόθεση. Ἡ δημοκρατική ἀνασυγκρότηση τῆς χώρας εἶναι τό στοίχημα.

πηγή: dikografies.blogspot.com

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΨΗΛΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΜΟΝΕΣ ΦΟΒΙΕΣ

τοῦ κ. Κωνσταντίνου Φάρου, Ἀν/χη Εἰδικῶν Δυνάμεων ἐ.ἀ.

Τά τελευταῖα χρόνια, μέ μεγαλύτερη ἔνταση τούς τελευταίους μῆνες, γίνε- ται πολὺς λόγος γιά τή μετεξέλιξη τῶν Η.Π.Α., τή στάση τοῦ κ. Τράμπ ἀπέναν- τι σέ ἐχθρούς καί συμμάχους, τίς «προ- βληματικές» πρακτικές του, ἀλλά καί τή μετατόπιση, ἀπό πλευρᾶς Η.Π.Α., τῆς ἔννοιας τοῦ διεθνoῦς δικαίου στόν χῶρο τοῦ κυνικοῦ συμφέροντος.

Μεγάλης ἐπίσης προβολῆς στά ἑλλη- νικά μέσα τυγχάνει ἡ Οὐκρανία, μέ τόν ἐξόχως θρασύ καί ἀχάριστο κ. Ζελένσκι, πού ἔφτασε προσφάτως στό Νταβός νά ἀπαιτεῖ καί νά κατηγορεῖ τήν Εὐρώπη, ἡ ὁποία ὀρθῶς ἢ ἐσφαλμένα καί μέ τε- ράστιο κόστος (οἰκονομικό, ἐνεργειακό, στρατιωτικό) τόν στηρίζει ποικιλοτρό- πως καί τόν σώζει μέχρι στιγμῆς ἀπό τόν ἀφανισμό. Διότι ἡ ταπεινωτική ἥττα του, μέ τραγικές συνέπειες γιά τόν οὐκρανικό λαό, εἶναι δεδομένη.

Καθημερινῆς δέ προώθησης ἕως καί προπαγάνδας, ἰδιαίτερα σέ συγκεκριμέ- να ΜΜΕ τῆς Ἑλλάδας, ἀπολαμβάνει ἡ Τουρκία καί ὁ «ἄσπονδος φίλος» μας κ. Ἐρντογάν. Ὁ ὁποῖος βέβαια, κάνει ὅ,τι

εἶναι δυνατόν γιά τό συμφέρον τῆς πα- τρίδας του, ἀπειλώντας καί ἀμφισβητώ- ντας τήν κυριαρχία καί τά κυριαρχικά δικαιώματα τῆς Ἑλλάδας καί ἐνεργώ- ντας ἐπιδέξια στό ἐγγύς περιβάλλον του καί ἄλλοῦ.

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση στέκεται μέ ἀ- πάθεια ἀπέναντι σέ ὅλα τά τεκταινόμε- να, ἡ στήν καλύτερη περίπτωση κινεῖται ἀργά, θυμίζοντας φυτοφάγο δεινόσαυρο πού προσπαθεῖ νά ξυπνήσει ἀπό χει- μερία νάρκη, ὑπερασπίζοντας μέ καθυ- στέρηση τά συμφέροντα τῆς Γερμανίας καί δευτερευόντως τῆς Γαλλίας καί τῶν δορυφόρων τους, ἀγνοώντας τίς ἀγωνί- ες τῶν ὑπολοίπων ἐταίρων. Ὡστόσο σέ τίποτα δέν θυμίζει «Ἐνωμένη», ἀφοῦ τό κάθε κράτος κάνει τίς «δουλίτσες» του, πολλές φορές εἰς βάρος ἄλλων κρατῶν - μελῶν τῆς Ἐνωσης.

Τό NATO δέ, ὡς πρὸς τίς ἀνησυχίες τῆς Ἑλλάδας εἶναι ἀνύπαρκτο, ἐνῶ ἀ- πό τήν ἄλλη, ἡ Ἑλλάδα στέκεται πάντα ἀρωγός καί ὑπερασπιστής τῶν συμφε- ρόντων του, ἐντός τῶν συμβατικῶν ἀλλά καί μί ὑποχρεώσεων της.

• **Ής πάρουμε όμως τά πράγματα από τήν άρχή.**

Ό κ. Τράμπ σέ θέματα έξωτερικής πολιτικής, άπλά πραγματοποιεί αυτά πού είχε δηλώσει ότι θά κάνει, πριν από τήν εκλογή του –άν και όχι στήν όλότιπά τους– είτε μās άρέσουν είτε όχι. Τήν πρώτη ήμέρα τής ανάληψης τών καθηκόντων του, ξεκίνησε τήν άποχώρησι των Η.Π.Α. από τή Συμφωνία των Παρισίων γιά τό κλίμα. Άκολούθησε άτζέντα «ένεργειακής κυριαρχίας», δηλαδή οί Η.Π.Α. έγιναν ό κορυφαίος παραγωγός και καθαρός έξαγωγέας πετρελαίου και φυσικού αερίου στον κόσμο, μέ επίτευδα ρεκόρ παραγωγής νά επιτυγχάνονται μέσω πολιτικών πού ένθάρρυναν τήν ύδραυλική ρωγμάτωση και τήν επέκτασι τής πρόσβασις στις γεωτρήσεις, μέ μόχλο τίς ύψηλές τιμές πού επέβαλαν. Ήν και ύποσχέθηκε νά δώσει προτεραιότητα στό έξωτερικό και νά άποφύγει τίς στρατιωτικές επεμβάσεις, διέταξε στρατιωτικές επιθέσεις στό Ίράκ, στή Νιγηρία, στή Σομαλία, στό Ίσλαμικό Κράτος στή Συρία, στους Χούθι στήν Ύμενν, στις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ίράν και τώρα χτυπά σέ συνεργασία μέ τό Ίσραήλ όλο τό Ίράν, τό Ίρανικό καθεστώς, τίς ύποδομές και τά κέντρα ισχύος. Δραματική κίνηση έγινε επίσης στις άρχές του 2026, όταν μήνες στρατιωτικής συγκέντρωσις στήν Καραϊβική κορυφώθηκαν μέ τή σύλληψη του Νικόλας Μαδοϋρο στή Βενεζουέλα, προκαλώντας νευρικότητα και άλλοϋ, κάνοντας σκέψεις γιά μιá στρατιωτική επιχείρησι στήν Κολομβία και ύπονοώντας άκόμη ότι οί Η.Π.Α. θά μπορούσαν νά καταλάβουν τή Γροιλανδία μέ τή βία. Τόν Ίανουάριο του 2026 άπέσυρε τίς Η.Π.Α. από δεκάδες διεθνείς οργανισμούς, συμπεριλαμβανομένης τής Σύμβασις - Πλαισίου

γιά τήν Κλιματική Άλλαγή, ένω επέβαλε φόρο 10% στις εισαγωγές και πρόσθετους δασμούς σέ περίπου 90+ χώρες.

Ήχει μιá δική του όπτική γιά τό σημαίνει «σεβασμός από όλο τον κόσμο», έννοώντας μάλλον διεθνή εκφοβισμό, καταναγκασμό μέσω ισχύος και έλλειψη κανόνων, ένω από τήν άλλη προσεγγίζει τήν «διαβολική» κατά τους δυτικούς συμμάχους Ρωσία, επιζητώντας ειρήνευσι στήν Ουκρανία, ένω στρέφει τό βλέμμα του στήν Κίνα.

Ό κ. Ζελένσκι κάνει τή «δουλίτσα» του. Είναι πλέον πασιφανές ότι κάνει ό,τι είναι δυνατόν γιά τό προσωπικό του συμφέρον. Διότι από ένας ήθοποιός στή χώρα του, έν μέσω πολέμου μάλιστα, έχει άποκτήσει –πώς και γιατί άραγε– πολλά εκατομμύρια ή κατ' άλλους δισεκατομμύρια, πού προέρχονται από τον δυτικό κόσμο πού ύποστηρίζει τήν Ουκρανία, τά όποια βέβαια άποκρύπτει σέ έξωχώριους φορολογικούς παραδείσους και πολυτελή άκίνητα σέ αντίστοιχα μέρη, ένω ή πατρίδα του έχει καταστραφεί, έχει ύποθηκευτεί τό μέλλον της, και έχει χάσει ήδη τό 19,5-22% των έδαφών της.

Ή Τουρκία από τήν άλλη, προωθεί καθημερινά εκατοντάδες παράνομους μετανάστες στή χώρα μας μέ τίς γνωστές συνέπειες, προβαίνει σέ καθημερινή βάση σέ παραβάσεις και παραβιάσεις του έλληνικού FIR, του έναέριου χώρου, των χωρικών ύδάτων και τής θαλάσσιας περιοχής έλληνικής άρμοδιότητας, άμφισβητώντας τήν έλληνική δικαιοδοσία, κυριαρχία και κυριαρχικά δικαιώματα σέ Αιγαίο και Άνατολική Μεσόγειο.

Δεκάδες τουρκικά άλιευτικά σκάφη (18 έως 32 μεγάλα γρί-γρί και τράτες), συχνά αναφερόμενα ως «στολίσκοι», ψαρεύουν στό Αιγαίο, εισερχόμενα συστηματικά και παράνομα έντός των Έλλη-

νικῶν Χωρικῶν Ὑδάτων, ἀπό τίς ἀκτές τῆς Ἀλεξανδρούπολης καί τή Σαμοθράκη ἕως καί τά Κύθηρα, καταστρέφοντας τίς θάλασσές μας, χωρίς κανόνες, χωρίς ἔλεγχο, πλήττοντας μέχρις ἑξαθλίωσης τούς Ἑλλήνες ψαράδες. Καί μετὰ ἐμεῖς ἀγοράζουμε ἀπό τούς Τούρκους τά ψάρια, πού μᾶς ἔχουν κλέψει, γιά νά τά βαφτίσουμε ἑλληνικά, ἢ στήν καλύτερη τῶν περιπτώσεων, «ψάρια Αἰγαίου». Ἡ Ἑλλάδα δέ, ἀπό τήν 1η Ἰουλίου 2019, ἔθεσε σέ ἰσχύ τό νέο Ποινικό Κώδικα, ὁ ὁποῖος προβλέπει ὅτι ἡ διενέργεια ἀλιείας ἀπό σκάφη σημαίας ἄλλης χώρας – ἄρα καί τῆς Τουρκίας –, ἐντός τῶν Ἑλληνικῶν Χωρικῶν Ὑδάτων, **ΔΕΝ ἀποτελεῖ πλέον ποινικό ἀδίκημα**. Ἔτσι, μέ τό μοτίβο πού ἀναλύσαμε παραπάνω, τόσο τά ἀεροσκάφη τῆς πολεμικῆς της ἀεροπορίας καί τά πλοῖα τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ της, ὅσο καί ὁ στόλος τῶν ἀλιευτικῶν της ἔχει ἐξελιχθεῖ σέ στρατηγικό βραχίονα τῶν ἐπεκτατικῶν σχεδιασμῶν της, εἰς βάρος τῆς χώρας μας, ἐπιχειρώντας νά «γκριζάρουν» ὀλόκληρες περιοχές ἀμφισβητώντας πλέον καί στό πεδίο τήν ἑλληνική κυριαρχία καί τά κυριαρχικά δικαιώματα σέ αὐτές.

Ἐπίσης ἡ Τουρκία ἀπειλεῖ καί μιᾶ ἀνοιχτά καί ἐπίσημα γιά «γαλάζια πατρίδα» (διδάσκεται ἀκόμη καί στά τουρκικά σχολεῖα), πού στήν οὐσία εἶναι τό Ἑλληνικό Ἀρχιπέλαγος, μιᾶ παράνομα γιά τουρκική μειονότητα στή Θράκη, ἀκόμα καί στίς ἐπίσημες δηλώσεις κατά τήν ἐπίσκεψη τοῦ Ἑλληνα πρωθυπουργοῦ κ. Μητσοτάκη στήν Ἄγκυρα (11/02/26), ἀλλά καί κατά τή διάρκεια ἐπισκέψεων Τούρκων ἀξιωματούχων στήν ἑλληνική Θράκη, χρηματοδοτεῖ ἐπιχειρήσεις καί ἀγορά ἀκινήτων Τούρκων ὑπηκόων στήν Ἑλλάδα, μιᾶ γιά τουρκική κυριαρχία σέ ἑλληνικά νησιά καί βραχονησίδες τοῦ ἀ-

νατολικοῦ Αἰγαίου, γιά κυριαρχία στήν Ἄν. Μεσόγειο, κ.τ.λ.

Ἀκόμη, ἡ Τουρκία συμπεριφέρεται μέ ἐξωστρέφεια ὡς περιφερειακή δύναμη, καλύπτει τό κενό ἐξουσίας καί ἐλέγχου σέ Συρία καί Λιβύη, ὑπογράφει συμφωνίες ἀκόμα καί μέ πρώην ἀντίπαλους ὅπως τήν Αἴγυπτο, ἀλλά καί μέ ἄλλα ἀφρικανικά καί εὐρωπαϊκά κράτη, ἐνῶ ἔχει ἀναπτύξει παράλληλα βαριά βιομηχανία διεθνῶν προδιαγραφῶν, ἀκόμη καί πολεμικοῦ ὕλικου καλύπτοντας ἕνα μεγάλο φάσμα ὀπλικῶν συστημάτων καί γενικότερα προϊόντων, ἐξασφαλίζοντας αὐτάρχεια σέ περίοδο πολέμου, ἢ ἐπιχειρήσεων ἢ γενικά κρίσεως, ἐνῶ τρέχει ἕνα φιλόδοξο ἐξοπλιστικό πρόγραμμα. Ἐπίσης φρόντισε νά παρέχει στό στρατό της πολεμική ἐμπειρία, βέβαια ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς κατά ἕναν τρόπο μέ συμμετοχή του σέ ἐπιχειρήσεις «χαμπλοῦ ρίσκου», σέ Συρία, Ἰράκ, Λιβύη, Σομαλία καί ἄλλοῦ.

• **Πῶς ἐπηρεάζουν ὅλες αὐτές οἱ ἐξελίξεις τήν Ἑλλάδα, καί εἰδικά τήν ἑλληνική ὑψηλή στρατηγική;** Διπλαδῆ πῶς ἐπηρεάζουν τήν ἐπίτευξη τῶν βασικῶν πολιτικῶν στόχων τῆς Ἑλλάδας, στήν εἰρήνη ἢ στόν πόλεμο;

Τό πρόβλημα μέ τίς Η.Π.Α. σήμερα, εἶναι ὅτι ἡ ἐξωτερική πολιτική τους βλάπτει τήν ἐνότητα, τό κλίμα καί τήν εἰρήνη, τοῦ δημοκρατικοῦ κόσμου τῆς Δύσης, ἐνῶ παγκοσμίως ἐνθαρρύνει τόν ἐξτρεμισμό καί τήν ἄποψη ὅτι ἡ ἰσχύς ὑπερισχύει τοῦ δικαίου, ἄρα καί τῶν διεθνῶν συνθηκῶν καί συμβάσεων. Ὡστόσο ἡ Ἑλλάδα παραχωρεῖ ἕδαφος καί διευκολύνσεις – ἴσως ὀρθά –, ἀλλά χωρίς κανένα ἀπτό ἀντάλλαγμα, παρά μόνο μιά ἀδιόρατη εὐνοια, ἡ ὁποία θά ἐξανημιστεῖ ὅταν προκύψουν ἄλλα συμφέροντα.

Ὡς πρὸς τήν Οὐκρανία, ἡ Ἑλλάδα

συνεχίζει την υποστήριξη του πολλαπλώς εύεργετηθέντος, θρασέος, ύβριστή μας κ. Ζελένσκι, ύπονοώντας ότι αυτή είναι η πρέπουσα στάση της Ελλάδος λόγω, μεταξύ άλλων, εισβολής και κατοχής στην Κύπρο, χωρίς όμως να αναφέρει ρητά, ούτε να απαιτεί μέ σθένος να στραφεί ο δυτικός τουλάχιστον κόσμος και κατά της Τουρκίας, κατ' αντιστοιχία με τη Ρωσία, και φυσικά χωρίς να λαμβάνει κάποιο αντίλλαγμα ούτε από την ίδια την Ουκρανία, ούτε από τους ένθερμους υποστηρικτές της και υποτιθέμενους συμμάχους μας του δυτικού κόσμου, οι οποίοι κάνουν ότι δέν βλέπουν την παράνομη τουρκική κατοχή της μισής Κύπρου, ούτε τις καθημερινές αξιώσεις και απειλές της Τουρκίας έναντι της Ελλάδος, λόγω και έργω.

Έτσι η Τουρκία πλέον επιδιώκει τον έλεγχο στο μισό Αιγαίο, την κυριαρχία στην Ανατολική Μεσόγειο και καθεστώς συν-απόφασης στη Θράκη. Συγκεκριμένα, η Τουρκία άμφισβητεί άνοικτά και επίσημα τον έδαφικό διακανονισμό και τις προβλέψεις της συνθήκης της Λωζάνης, θέτοντας θέματα κυριαρχίας νήσων και βραχονησίδων άνατολικά του 25ου μισημβρινού (στή μέση του Αιγαίου), καθώς και δικαιωμάτων που άπορρέουν από αυτήν (ύφαλοκρηπίδα, ΑΟΖ), άλλά και θέματα τουρκικής μειονότητας, χτίζοντας μεθοδικά όπως αναλύθηκε παραπάνω de facto τετελεσμένα, ώστε να άναγκαστεί η Ελλάδα να άποδεχτεί αυτή την κατάσταση ως δεδομένη, παγιώνοντας μιά νέα πραγματικότητα.

Η Ε.Ε άμφιταλαντεύεται μεταξύ δικαίου και συμφέροντος των ίσχυρων κρατών-μελών της, μέ τό ζυγό να γέρνει σχεδόν πάντα προς τό συμφέρον των ίσχυρων, ένω δέν έχει ένιαία και στιβαρή έξωτερική πολιτική μέ τά έπιμέρους

συμφέροντα να παίζουν καθοριστικό ρόλο στις σχέσεις και στις συμφωνίες με τρίτες χώρες, άκόμη και άν αυτά άδικοϋν και ύπονομεϋουν την ίδια την κυριαρχία άλλων κρατών-μελών της, όπως της Ελλάδος (βλέπε συμφωνίες Ισπανίας-Τουρκίας για έξοπλιστικά προγράμματα και ένίσχυση οικονομικής συνεργασίας, Ιταλίας-Τουρκίας για στρατηγική συνεργασία, ένέργεια και άμυνα, προσπάθεια κυρίως της Γερμανίας για ένταξη της Τουρκίας στον μηχανισμό SAFE, κτλ.)

Η Ελλάδα από την άλλη προσπαθεί να βρει τρόπους ένεργείας, χωρίς ώστόσο να φαίνεται ότι έχει ένα σταθερό και μακροχρόνιο σχεδιασμό.

Η ελληνική στρατηγική ένθικης άσφάλειας πριν τό 1974, είχε έπικεντρωθεί στην άντιμετώπιση του «κινδύνου από βορρά» και είχε έναποθέσει την άσφάλεια της χώρας στην Βορειοατλαντική συμμαχία, ένω δέν διέθετε στρατηγική πρωτοβουλία, ούτε ίσχυρή άεροπορία και ναυτικό. Βέβαια χωρίς να ύπονοείται ότι η άεροπορία και τό ναυτικό μας δέν μπορούσε να κάνει τίποτα τό 1974. Τουναντίον θά μπορούσαν να σταματήσουν την τουρκική ένέργεια στη Μεγαλόνησο και να βοηθήσουν τον στρατό ξηράς να άποκρούσει και να καταστρέψει κάθε τουρκική προσπάθεια, άρκει να ύπληρχε η πολιτική βούληση και να μίν ύπληρχαν προδότες...

Έδω άξίζει να ειπωθεί ότι ό Άττίλας-1 (κατοχή 3% της Κύπρου) πραγματοποιήθηκε στις 20-23 Ιουλίου 1974, και ό Άττίλας-2 (κατοχή 36,2%) στις 14-17 Αύγούστου 1974. Πρωθυπουργοί της Ελλάδας εκείνης της περιόδου ήταν μέχρι 23 Ιουλίου 1974 ό Άδαμάντιος Άνδρουτσόπουλος (μέ τον Δ. Ίωαννίδη - άφανως από τον Νοέμβριο του 1973), ένω από 24 Ιουλίου 1974 ό Κωνσταντίνος Καραμανλής.

Ἡ τραγωδία αὐτή τῆς Κύπρου, ὀδήγησε τὴν Ἑλλάδα στὴ ριζικὴ ἀναθεώρηση τῆς στρατηγικῆς της, ἐπιδιώκοντας αὐξήση στρατηγικῆς αὐτονομίας, μείωση ἐξάρτησης ἀπὸ NATO καὶ ΗΠΑ, προσανατολιζόμενη πρὸς τὴν Εὐρώπη καὶ ἐπίσης ἄμεση ἐξισορρόπηση τῆς στρατιωτικῆς ἰσχύος τῆς Τουρκίας. Ἔτσι ἐπενδύθηκε ὑψηλὸ ποσοστὸ τοῦ ΑΕΠ γιὰ τὴν ἄμυνα, ἐνισχύθηκε ἡ ἑλληνικὴ πολεμικὴ βιομηχανία, ἡ πολεμικὴ ἀεροπορία, τὸ πολεμικὸ ναυτικὸ καὶ οἱ εἰδικές δυνάμεις, ἐνῶ τὸ 1987, ἡ Ἑλλάδα διακήρυξε ὅτι τουρκικὴ ἐπίθεση στὴν Κυπριακὴ Δημοκρατία θὰ ἀποτελοῦσε αἰτία πολέμου.

Υἱοθετήθηκε ἡ **στρατηγικὴ τῆς ἀποτροπῆς** πού ἐπεδίωκε νὰ πείσει ὅτι τὸ τίμημα πού θὰ ὑποστεῖ ἡ Τουρκία σέ περίπτωση ἐπιθετικῆς ἐνέργειας πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἢ τὴν Κύπρο, θὰ εἶναι πολὺ ὑψηλὸ καὶ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ὄφελος, μὲσω συνδυασμοῦ ἄρνησης - ἀπαγόρευσης τῶν τουρκικῶν ἐπιδιώξεων ἐπὶ τοῦ πεδίου καὶ ταυτόχρονης τιμωρίας, ὅπως καταστροφὴ ζωτικῶν ἐγκαταστάσεων, ὑποδομῶν καὶ ἄλλων στρατηγικῶν στόχων σέ μεγάλο γεωγραφικὸ βᾶθος.

Ἀργότερα ἔκανε ἀκόμη μεγαλύτερη στροφή πρὸς τὴν Εὐρώπη μὲ ἔνταξή της στὶς Εὐρωπαϊκὲς κοινότητες τὸ 1981, εἰσοδοστὸ Εὐρώ τὸ 2001, ἐνῶ μὲ τὴν ἀπειλή ἐκτροχιασμοῦ τῆς μεγάλης ἀνατολικῆς διεύρυνσης τῆς Ε.Ε. κατάφερε νὰ ἐντάξει τὴν διαιρεμένη Κύπρο στὴν Ε.Ε., παρὰ τὴ μανιώδη ἀντίδραση τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῶν συμμάχων της.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ 1996, μετὰ τὴν κρίση τῶν Ἰμίων καὶ τὸ «γκριζάρισμα» τοῦ Αἰγαίου, μᾶλλον καθυστερημένα, ἡ Ἑλλάδα ἀντέδρασε δρομολογώντας ἕνα σοβαρὸ ἐξοπλιστικὸ πρόγραμμα, ἐνῶ υἱοθέτησε καὶ τὸ **δόγμα τοῦ «ἰσοδύναμου τετε-**

λεσμένου» μὲ κύριο ἄξονα τὴν ἀποφυγὴ ἐγκλωβισμοῦ καὶ τὴ δημιουργία πολλῶν ἐπιλογῶν στὸν χειρισμὸ κρίσεων.

Ἡ ἀξιοπιστία βέβαια τῆς κάθε ἀποτροπῆς καὶ δὴ τῆς ἑλληνικῆς, ἐξαρτᾶται ὄχι μόνον ἀπὸ τὸν σχεδιασμὸ καὶ τὴν ἱκανότητα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν θέληση τῆς ἑλληνικῆς πλευρᾶς, δηλαδὴ τῆς ἐκάστοτε κυβέρνησης, νὰ κλιμακώσει γιὰ νὰ ὑπερασπιστεῖ ζωτικῆς σημασίας συμφέροντά της.

Αὐτὴ ἡ πολιτικὴ βούληση οὐδόλως φάνηκε στὴν κρίση τῶν Ἰμίων (Ἰαν. 1996), ὅπου ἡ κυβέρνηση Κ. Σημίτη ἐπέλεξε τὴν ἀπεμπλοκὴ, τὴν ὑποταγὴ στὴν ἐκβιαστικὴ διπλωματία τῆς Τουρκίας καὶ τὸ «γκριζάρισμα» τοῦ Αἰγαίου, θέτοντας ἔτσι ἐν ἀμφιβόλῳ τὴν ἀποτρεπτικὴ ἀξιοπιστία τῆς χώρας.

Ἀπὸ τὸ 2004 καὶ μετὰ, ὑπῆρξε χαλάρωση, ἐνῶ ἡ προσοχὴ τῶν κυβερνήσεων στράφηκε σέ ἄλλους τομεῖς, ἡ ἀμυντικὴ προπαρασκευὴ ἀτόνησε, ἡ πολεμικὴ βιομηχανία διαλύθηκε καὶ ἡ Ἑλλάδα ἔχασε μεγάλο μέρος τῆς ἀποτρεπτικῆς της ἰσχύος, παρὰ τίς προσπάθειες τῶν ἐπιτελείων τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.

Μὲ τὴν κρίση χρέους καὶ τὴν οὐσιαστικὴ χρεοκοπία της, ἡ Ἑλλάδα σταμάτησε τὸ ἐξοπλιστικὸ της πρόγραμμα γιὰ πάνω ἀπὸ 10 χρόνια καὶ εἰσῆλθε σέ ἕνα φαῦλο κύκλο ἀπομείωσης τῆς ἰσχύος της, κάνοντας ἐξαιρετικὰ δύσκολη τὴν ὅποιαδήποτε προσπάθεια ἀνάκαμψης.

Μετὰ δὲ ἀπὸ ἕνα ἀναπάντεχα ἐλπιδόφορο ξεκίνημα τὸ 2019, τὸ ἑλληνικὸ ἐξοπλιστικὸ πρόγραμμα ἔχει περιέλθει ξανά μᾶλλον σέ ἀκινησία, ὅπως καὶ κάθε προσπάθεια ἀναδιοργάνωσης καὶ ἀνασχεδιασμοῦ, ὅπως καὶ ἡ ἴδια ἡ ἀμφιλεγόμενη «Ἀτζέντα 2030» πού ἐκτός τῶν ἄλλων ἐγείρει σοβαρὰ ἐρωτήματα πού ἀφοροῦν στὴ στρατηγικὴ καὶ ἐπιχειρησιακὴ συνοχὴ καὶ διοίκηση, στὴ δια-

κλαδικότητα και στους εξαιρετικά σημαντικούς χρόνους αντίδρασης, θέτοντας σε δεύτερη μοίρα τη γεωγραφική εγγύτητα και ανάγλυφο, την απαραίτητη φυσική στρατιωτική παρουσία, τις εφεδρείες, τους υπόλοιπους «άσπονδους» βόρειους γείτονες υπό τουρκική επιρροή, τη δυνατότητα πρώτου και μακρού πλήγματος, τη διαδικασία, αλλά και τον πρότερο σχεδιασμό των επιτελείων και εν τέλει την ικανότητα αποτροπής της χώρας.

Οι κινήσεις δέ των τελευταίων ελληνικών κυβερνήσεων συχνά καθοδηγούνται από τη φοβία επαναλήψεων ιστορικών λαθών, **εισάγοντας, ανεξήγητα, στην πολιτική τους, τον κατευνασμό** έναντι της Τουρκίας, χωρίς βέβαια να εντάσσεται σε κάποια επίσημη στρατηγική της χώρας, οδηγώντας τις ίδιες σε στρουθοκαμπλισμό, υπαναχωρήσεις και συμβιβασμούς, ενώ παράλληλα όλη τους ή δυναμική εξαντλείται στην επικοινωνιακή διαχείριση στο έσωτερικό, δηλαδή στην προσπάθειά τους «νά βαφτίσουν τό κρέας ψάρι».

Την ίδια περίοδο ή Τουρκική ισχύς αυξάνει σταθερά. Τό τουρκικό ΑΕΠ πού βασίζεται σε υπηρεσίες, παραγωγή και οικοδομική δραστηριότητα είναι σήμερα τετραπλάσιο του ελληνικού πού βασίζεται σχεδόν αποκλειστικά στις υπηρεσίες, ενώ ή δημογραφική ισορροπία είναι πλέον οκτώ προς ένα υπέρ της Τουρκίας.

Έτσι, ό συσχετισμός ισχύος μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας για τις επόμενες δεκαετίες, κυρίως στον οικονομικό, δημογραφικό και στρατιωτικό τομέα, έφ' όσον δέν συμβεί κάτι δραστικό και ρηξικέλευθο, φαίνεται νά είναι υπέρ της Τουρκίας, δημιουργώντας άγεφύρωτο χάσμα. Ένδεικτικά ή Τουρκία ναυπηγεί 32 σκάφη για τό πολεμικό ναυτικό της, ενώ ή Ελλάδα αγοράζει μόλις 4. Η Τουρκία δια-

θέτει περί τό 1.000.000 UAVs-UCAVs δικής της παραγωγής και πολλαπλών δυνατοτήτων, ενώ ή Ελλάδα διαθέτει μόλις κάποιες δεκάδες. Η Τουρκία παράγει ή βρίσκεται στό τελικό στάδιο δοκιμών τουλάχιστον 4-5 πυραύλων (cruise ή βαλλιστικών) μέ βελπνεκές πάνω από 1.000 χλμ., ενώ ή Ελλάδα κανέναν, κ.ά.

Παράλληλα τό γεωπολιτικό περιβάλλον καθίσταται έτι περαιτέρω ρευστό και άβέβαιο, μέ τις Η.Π.Α., άφοϋ τελειώσουν μέ τό χτύπημα στό Ίράν πού αναπόδραστα οδηγεί σε άποσταθεροποίηση της ευρύτερης περιοχής, νά στρέφονται στην άνάσχεση της Κίνας, πράγμα πού θά αυξήσει την άστάθεια παγκοσμίως, άρα και στό έγγύς περιβάλλον της Ελλάδας, ενώ αναζωπυρώνει φυγόκεντρες τάσεις στην Ευρώπη, αλλά ίσως λειτουργεί και ως καταλύτης για δημιουργία κοινής ευρωπαϊκής άμυνας.

Άποθρασυμένη πλέον ή Τουρκία, θέτει άνοιχτά τις επιδιώξεις της έναντι της Ελλάδας, κλιμακώνοντας σταθερά την επιθετικότητά της.

Μέ αυτά τά δεδομένα, ή χαμένη είκοσαετία και όποιαδήποτε περαιτέρω όλιγωρία, μπορεί νά άποτελέσει τον καταλυτικό παράγοντα, πού θά καταστήσει τό ελληνικό στρατηγικό πρόβλημα άλυτο, μέ καταστροφικές συνέπειες για τί χώρα.

Συνεπώς, ή άπομόνωση, ή άμφισβήτηση κυριαρχίας και κυριαρχικών δικαιωμάτων σε Αιγαίο / Άν. Μεσόγειο / Θράκη άκόμη και μέ σύγκρουση, ή δημογραφική συρρίκνωση και ή οικονομική άστάθεια, μπορούν νά προσδιορισθούν ως **οι κυριότερες στρατηγικές προκλήσεις για την Ελλάδα**.

Ποιές είναι όμως οι επιλογές των τελευταίων κυβερνήσεων;

(Στό επόμενο τεϋχος ακολουθεί τό Β' μέρος)

ΧΤΥΠΗΣΑΝ ΣΤΟ ΝΤΟΥΜΠΑΪ: ΟΙ ΠΥΡΑΥΛΟΙ ΞΥΠΝΗΣΑΝ ΤΗ «ΒΑΒΕΛ»

ΑΠΟ ΤΟ ΟΡΓΙΟ ΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΑΣ ΤΗΣ

Τοῦ κ. Ἐλευθερίου Ἀνδρώνη, δημοσιογράφου

Μιά παγκόσμια μητρόπολη τῆς διεστραμμένης ἑλίτ ἔγινε... σκορποχώρι, μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὴ μέση τὸ ἀπατηλὸ παραπέτασμα τῆς ἀσφάλειας

Μέσα στὸ πολεμικὸ χάος τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀπὸ τὸν πόλεμο τῶν ΗΠΑ - Ἰσραὴλ ἐναντίον τοῦ Ἰράν, ἔχει νομίζω ἐνδιαφέρον νὰ σταθοῦμε σὲ ὅσα ἔγιναν στὸ περιλάλητο Ντουμπάι. Ἡ πόλη, ποὺ εἶχε γίνῃ παγκόσμιο σύμβολο καπιταλιστικῆς μακαριότητος, εἶδε τὴν ὑπέρομη ματαιοδοξία τῆς νὰ γίνῃ «ἐλβετικὸ τυρὶ» ἀπὸ ἱρανικοὺς πυραύλους. Αὐτὴ ἡ «Βαβέλ» τῆς ἀπύθμενης κενοδοξίας, τῆς ἐπιδειξιομανίας, τῶν νεόπλουτων «influencers», τῆς πολυτελοῦς πορνείας, τῶν ὀργίων, τῶν ἐμετικῶν «porta potty parties» καὶ ὅλων τῶν βδελυρῶν ἔξεων ποὺ ἐνώνουν τὴν ἑλίτ Ἀνατολῆς καὶ Δύσης, εἶδε τὸ σύννεφο τῆς οὐτοπίας νὰ διαλύεται ἀπὸ μιὰ «βροχὴ» πυραυλικῆς πραγματικότητος.

Τὸ πιὸ «λουξ» οἰκονομικὸ καταφύγιο τοῦ κόσμου ἔφριξε συνειδητοποιώντας... ὅτι δὲν διαθέτει οὔτε ἓνα πολεμικὸ καταφύγιο, διότι δὲν τὸ ἀνεχόταν ἢ οὐρανομήκης ἀλαζονεία του. Ὅμως οἱ οὐρανοξύστες μπορεῖ νὰ φτάνουν τὸν οὐρανὸ, ἀλλὰ δὲν ὀρίζουν τὴν οὐρανοκατέβατες ἐξελίξεις. Τὰ πετροδὸλλαρα, ὅσο καὶ παχὺ νὰ κάνουν τὸ πορτοφόλι, δὲν χρησιμεύουν γιὰ ἀντιπυραυλικὴ θωράκιση. Τὰ πανάκριβα σπὸρ αὐτοκίνητα δὲν εἶναι πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὴν ρουκέτες. Ἡ ἱστορία τῆς ματαιοδοξίας κάνει κύκλους καὶ ὑπόσχηται νέες μεγάλες πτώσεις γιὰ

τὸν ἄνθρωπο. Κάθε Βαβυλῶνα ἔρχεται ἢ στιγμὴ ποὺ κλονίζεται ἐκ θεμελίων γιὰ τὴ βλάσφημη ὑπεροψία τῆς.

Ἐδῶ δὲν ἐξετάζουμε ἂν τὸ Ἰράν ἔχει δίκιο ἢ ἀδικο γιὰ τὴ γενίκευση τῶν χτυπημάτων του, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ τὰ διδάγματα τῶν ὁμῶν γεγονότων. **Τὸ πλῆγμα στὸ Ντουμπάι δὲν πλῆττει ἀπλῶς ἓνα κράτος, ἀλλὰ ἓνα ὀλόκληρο γκλομπαλιστικὸ στάτους.** Ἐνα lifestyle, ποὺ ἀντιπροσωπεύει ὅλους τοὺς πόθους τοῦ σημερινοῦ ὑλόφρονα δυτικοῦ, ἔγινε παγκόσμιο ρεζίλι, μόλις ἔφυγε ἀπὸ τὴ μέση τὸ ἀπατηλὸ παραπέτασμα τῆς ἀσφάλειας.

Οἱ πανικόβλητοι νεόπλουτοι ἔτρεχαν νὰ προστατευτοῦν σὲ διάφορους κλειστοὺς χώρους μαζὶ μὲ τὰ σκυλιά τους, ἐκπροσωπώντας μιὰ ἐκπτώτη ἀνθρωπότητα ποὺ στὴν ξαφνικὴ συμφορὰ ἀπαντᾷ μὲ τρομαγμένα γαβγίσματα. Ἄφοῦ ἐπέλεξαν ὡς «πρόοδο» τὸ νὰ συγγενέψουν περισσότερο μὲ τὰ τετράποδα, τώρα βάζουν τὴν οὐρὰ στὰ σκέλια μὲ τὰ πρῶτα «πυροτεχνήματα».

Καὶ ποῦ ἢ ἀνθρωπιά; Ποῦ ἢ ἀλληλεγγύη; Ποῦ ἢ συνοχή; Τὰ κατάπιε ὁ μηδενιστικὸς κοσμοπολιτισμὸς. Σὲ ἓνα χαοτικὸ συνονθύλευμα ὅπως τὸ Ντουμπάι, ἐπικρατεῖ τό: «ὁ σῶζων ἑαυτὸν σωθήτω». Πόσο εἰρωνικὸ γιὰ μιὰ πόλη νὰ ἔχει τόσα πολλὰ κατοικίδια ἀλλὰ καθόλου ἐνσυνείδητους κατοίκους! Κι ὅμως αὐτὸ εἶναι τὸ «πρότυπο» μοντέλο γιὰ ὅλες τὴς δυτικὲς πρωτεύουσες.

Οἱ μητροπόλεις τῆς ἑλίτ καταλήγουν σὰν ξενοδοχεῖα περαστικῆς καλοπέρα-

σης, ξένοι που ικανοποιούν τὰ πάθη τους ανάμεσα σὲ ξένους. Καὶ ἔρχεται ἡ στιγμή που τὸ ἀνέστιο κέρδος φέρνει ἀνέστια ἀπόγνωση. Οἱ ψεύτικες σχέσεις βασισμένες στὸ χρῆμα, καταρρέουν σὲ μιὰ στιγμή, μὲ τὴν πρώτη ἀκυρωμένη πτήση, μὲ τὸ πρῶτο κλειστὸ ΑΤΜ, μὲ τὸ πρῶτο ἀδειανὸ ράφι στὸ σουπερ μάρκετ.

Καὶ ἐκεῖ στὸν συριγμὸ τῆς πρώτης βόμβας συνειδητοποιεῖς **ὅτι ἡ πραγματικὰ φτωχὴ κοινωνία, εἶναι ἐκεῖνη που ξεμένει ἀπὸ ἀδελφοσύνη καὶ αἴσθηση συλλογικῆς ταυτότητας.** Ἔχεις ἤδη παραδοθεῖ, ἂν δὲν ἔχεις τίποτα, γιὰ νὰ πολεμήσεις πέρα ἀπὸ τὸ τομάρι σου. Σὲ ἓναν πλανήτη ἀδυσώπητης ἀναζήτησης ἰσχύος, παύουν νὰ ἰσχύουν καταφύγια καὶ ἄσυλα.

Τὸ χρῆμα δὲν μπορεῖ νὰ ἀγοράσει πλέον τὴν εἰρήνη, διότι ἡ εἰρήνη ἔχει ἀντικαταστήσει τὴν ὀνομαστικὴ τῆς ἀξία ὡς συνώνυμο τῆς ἀσυδοσίας. Ἀτομικῆς, συλλογικῆς, γεωπολιτικῆς, ἠθικῆς. Τὸ ἑσφορικὸ σύστημα που γιγάντωσε τὸ Ντουμπάι, εἶναι τὸ ἴδιο που ἔρπει καὶ ἀνάμεσα στὰ e-mail τοῦ Ἐπστάιν. Τεχνολογικοὶ κροῖσοι, πολιτικοί, τραπεζίτες, «πετρελαιάδες», καλλιτέχνες, μοντέλα «συνοδείας», κηφναριὰ ἀπὸ λομπίστες πολυεθνικῶν, τὸ μείγμα εἶναι ἴδιο σὲ ὅλες τὶς παγκόσμιες φωλιές τῆς Νέας Τάξης.

Καὶ περιφερειακὰ αὐτοῦ τοῦ πυρῆνα σήπης ἔχουμε τὰ «εἶδωλα», που παρεπιδημοῦν στὸ Ντουμπάι, διαμορφώνοντας τὴν παγκόσμια τάση «εἰδωλολατρίας».

Τὴ διαδικτυακὴ κάστα τῶν «influencers» που ἐκπαιδεύουν τοὺς λαοὺς στὶς τάσεις τῆς φιλαρέσκειας, τῆς ἀεργίας, τῆς ἀρπαχτῆς, τῆς ἄκοπης χλιδῆς, τῆς αὐτο-ἀχρηστίας.

Οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν ἐλεγχόμενες μετοχές μὲ ἀπόδοση, καὶ τὸ «χρηματιστήριο» τῆς ἀνθρωπότητας εἶναι ἔτοιμο νὰ καταρρεύσει ἀπὸ μιὰ γιγαντιαία «φούσκα». Πίσω ἀπὸ κάθε πόλεμο, τὸ ὑπόβαθρο εἶναι πάντα πνευματικὸ. Τὰ τεχνητὰ βουλήματα τοῦ ἐκκολαπτόμενου μετανθρώπου ἔρχονται νὰ συγκρουστοῦν μὲ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐφευρέτες τους, γιὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ σκοπὸς ἦταν νὰ ἀποδυναμωθοῦν οἱ λαοὶ μὲ τριφυλὲς αὐταπάτες, γιὰ νὰ χτυπηθοῦν ἔπειτα ἀνήμεροι ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς ἰσχύος.

Παρακολουθοῦμε τὸν ἀλληλοσπαραγμὸ δύο κόσμων που καταρρέουν στὴν παρακμὴ τους. **Ἡ Δύση** ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἓνα Νταβὸς καὶ ἓνα νησὶ Ἐπστάιν – **ἡ Ἀνατολὴ** ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἓνα Ντουμπάι καὶ φασιστικὰ καθεστῶτα στὰ πρότυπα τοῦ Ἰσλάμ ἢ τῆς Κίνας. **Καὶ στὴ μέση** οἱ λαοί, ἀλλοῦ ναρκωμένοι ἀπὸ τὴ μέθη τοῦ νεοπλουτισμοῦ καὶ ἀλλοῦ ὑπνωτισμένοι ἀπὸ «δικαιωματιστικὲς» χίμαιρες, ἀρχίζουν νὰ ξυπνᾶνε ἔντρομοι ἀπὸ τὴν ἀμείλικτη πραγματικότητα. Εἶναι ἐκεῖνες οἱ στιγμὲς Ἀποκάλυψης που ὁ Θεὸς ἀποσύρει πλήρως τὸ παραπέτασμα, γιὰ νὰ ἀντικρύσει ἡ ἀνθρωπότητα ὅλη τὴ φρίκη στὸ εἶδωλο τοῦ ἑαυτοῦ της...

πηγή: sportime.gr (3.3.2026)

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΧΑΚΑΜΠΙ ΕΚΘΕΤΕΙ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΣΙΩΝΙΣΜΟ

Τοῦ κ. Μαουρίτσιο Μπλοντέ

Οἱ ΗΠΑ κυριαρχοῦνται ἀπό παραληρηματικούς Προτεστάντες γιά τή Σιών;

«Ἀπό τόν Νεῖλο μέχρι τόν Εὐφράτη, θά ἦταν δίκαιο νά τά ἔπαιρναν ὅλα».

Ὁ Ἀμερικανός πρέσβης στό Ἰσραήλ, σέ συνέντευξη, πού ἔδωσε στόν Τάκερ Κάρλσον (21.02.2026), παραδέχεται ὅτι σύμφωνα μέ τή Βίβλο τό Ἰσραήλ ἔχει τό δικαίωμα νά κατακτήσει τή μισή Μέση Ἀνατολή. Στή συνέχεια προσπαθεῖ νά ἀνακαλέσει τή δήλωσή του, ἀλλά εἶναι πολύ ἀργά. Ἡ δήλωση ἀποκαλύπτει τήν πραγματική φύση μιᾶς συμμαχίας πού ὀδηγεῖ τόν κόσμο σ' ἕναν καταστροφικό πόλεμο.

Ἡ δήλωση ἔγινε μετά ἀπό σχεδόν μία ὥρα θεολογικῆς διαμάχης. Ὁ Τάκερ Κάρλσον πίεσε τόν Μάικ Χάκαμπι γιά **τά σύνορα τῆς «γῆς τῆς ἐπαγγελίας»**, παραθέτοντας τή Γένεση 15: «ἀπό τόν Νεῖλο μέχρι τόν Εὐφράτη». Ρώτησε ἂν, βάσει αὐτῆς τῆς υπόσχεσης, τό Ἰσραήλ θά εἶχε τό δικαίωμα νά καταλάβει **τήν Ἰορδανία, τή Συρία, τόν Λίβανο καί τό Ἰράκ**. Ὁ Χάκαμπι ἀπέστρεψε τήν προσοχή του, μιλώντας γιά τήν ἀσφάλεια, τά τρέχοντα σύνορα καί τό δικαίωμα ὑπαρξης. Στή συνέχεια, στριμωγμένος, ἔριξε τή μάσκα του:

«Θά ἦταν δίκαιο, ἂν τά ἔπαιρναν ὅλα»

Ἡ πρόταση εἶναι τόσο ἐκρηκτική, πού ὁ Χάκαμπι προσπαθεῖ ἀμέσως νά τήν ἠρεμίσει: «Δέν μιλάμε γι' αὐτό σήμερα», «Δέν τό ζητοῦν αὐτή τή στιγμή»,

«Ἄν τούς ἐπιτίθονταν καί κέρδιζαν, θά ἦταν μιᾶ διαφορετική ἱστορία». Ἀλλά ἡ ὁμολογία ἔχει γίνει. Καί τίποτα δέν μπορεῖ νά τή σβήσει. **Αὐτή ἡ πρόταση εἶναι τό κλειδί πού ἀνοίγει ὅλες τίς πόρτες. Ἀποκαλύπτει τά ἀληθινά μυαλά ἐκείνων πού ἠγοῦνται τοῦ χριστιανικοῦ σιωνισμοῦ.** Ἀποκαλύπτει τή θεολογικά ἐπεκτατική φύση τοῦ ἐγχειρήματος. Καί πάνω ἀπ' ὅλα, **ἀποκαλύπτει τήν ἄβυσσο πρὸς τήν ὁποία αὐτό τό δόγμα ὠθεῖ τόν κόσμο.**

Μιά θεολογία χωρίς σύνορα

Γιά τόν Χάκαμπι, ἕναν **Βαπτιστή πάστορα καί νῦν πρέσβη τῶν ΗΠΑ στό Ἰσραήλ**, ἡ Βίβλος δέν εἶναι βιβλίο πίστεως, ἀλλά μιᾶ συμβολαιογραφική πράξη. Ὁ Θεός ὑποσχέθηκε αὐτή τή γῆ στούς Ἑβραίους. Ὅλη. Ἀπό τόν Νεῖλο μέχρι τόν Εὐφράτη. Τό γεγονός ὅτι Αἰγύπτιοι, Ἰορδανοί, Σύριοι, Λιβανέζοι καί Ἰρακινοί ζοῦν τώρα σ' αὐτή τή γῆ εἶναι μιᾶ λεπτομέρεια. Τό γεγονός ὅτι ὑπάρχουν κυρίαρχα κράτη, ἀναγνωρισμένα ἀπό τά Ἠνωμένα Ἔθνη, εἶναι ἄσχετο. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτόν, ἐξαλείφει ὅποιαδήποτε σύνορα ἔχουν χαραχθεῖ ἀπό ἀνθρώπους.

«Γιατί νά σταματήσουμε στά σύνορα τοῦ 1967;» πιέζει ὁ Κάρλσον. Καί ὁ Χάκαμπι δέν ξέρει πῶς νά ἀπαντήσει. Ἄν τό δίκαιο εἶναι θεϊκό, εἶναι ἀπόλυτο. Δέν σταματᾶει στό 1967, δέν σταματᾶει στό 1948. Σταματᾶει μόνο ἐκεῖ πού ὁ Θεός εἶπε ὅτι θά γινόταν: στόν Εὐφράτη.

Ἔτσι, «τό δικαίωμα τοῦ Ἰσραήλ νά ὑπάρχει μέ ἀσφάλεια» –ἡ φράση πού χρησιμοποίησε ὁ Χάκαμπι, γιά νά ὀρίσει

τόν Σιωνισμό στην αρχή- αποκαλύπτεται για αυτό που είναι: ένας Δούρειος Ίππος. Περιέχει δυνητικά απεριόριστη επέκταση. Περιέχει κατακτητικούς πολέμους. Περιέχει την εξόντωση ολόκληρων λαών, υπό την προϋπόθεση ότι δεν είναι απόγονοι του Άβραάμ - παρόλο που, όπως επισημαίνει ο Κάρλσον, κανείς δεν γνωρίζει πραγματικά ποιοί είναι αυτοί οι απόγονοι.

Ποιοί είναι οι κληρονόμοι του Άβραάμ; Ο Χάκαμπι δεν ξέρει.

Και εδώ είναι το θέμα. Γιατί, αν ο Θεός είχε υποσχεθεί αυτή τη γη, στους απογόνους του Άβραάμ, πρέπει να καταλάβουμε ποιοί είναι. Και ο Χάκαμπι κολλάει σ' αυτό. Από τη μία πλευρά, λέει ότι είναι οι Έβραιοι, που προσδιορίζονται από τη γλώσσα, τον πολιτισμό και τις παραδόσεις. Άλλα ο Κάρλσον αναφέρει τό παράδειγμα του Νετανιάχου: οι πρόγονοί του κατάγονται από την Ανατολική Ευρώπη, δεν μιλούσαν εβραϊκά, δεν ήταν θρησκευόμενοι και συχνά ήταν άθεοι. Δεν υπάρχουν στοιχεία ότι πάτησαν ποτέ τό πόδι τους σέ αυτή τη γη πριν από τον εικοστό αιώνα. Σέ ποιά βάση έχει περισσότερα δικαιώματα από έναν Χριστιανό αγρότη του οποίου ή οικογένεια ζει εκεί για δύο χιλιάδες χρόνια;

Ο Χάκαμπι τραυλίζει. Προσπαθεί να πει ότι είναι θέμα «αίματος», αλλά μετά πρέπει να παραδεχτεί ότι ένας Έβραιος, που ασπάζεται τον Χριστιανισμό, χάνει τό δικαίωμα να επιστρέψει στό Ισραήλ. Δεν είναι λοιπόν μόνο αίμα. Προσπαθεί να πει ότι είναι και θρησκεία, αλλά τότε τί δικαίωμα είχαν οι άθεοι ιδρυτές του Ισραήλ; **Ο όρισμός του «Έβραίου» αποδεικνύεται ότι είναι ένας λογικός άγωγός μέσω του οποίου περνούν τά**

πάντα και τίποτα δεν εξηγείται.

Και πάνω σ' αυτό τό θολό θεμέλιο, πάνω σε αυτή την κυμαινόμενη ταυτότητα, που μπορεί να επικαλεστεί ή να αρνηθεί κανείς ως βολική, κατασκευάζεται τό καθημερινό **άπαρτχάιντ στή Δυτική Όχθη**. Δικαιολογεί τά σημεία έλέγχου για τούς Χριστιανούς, που θέλουν να πάνε στον Πανάγιο Τάφο. Νομιμοποιεί την άπαλλοτρίωση γης από οικογένειες που ζούν εκεί πριν από τή γέννηση του Μωάμεθ.

Ο πρέσβης που τάσσεται κατά τής Άμερικής.

Άλλά τό πιο άνησυχητικό μέρος τής συνέντευξης δεν είναι καν ή θεολογία. Είναι ο ρόλος του Huckabee. Ένας Άμερικανός πρεσβευτής, πληρωμένος από τούς Άμερικανούς φορολογούμενους, που χρησιμοποιεί τον χρόνο του για να συναντηθεί μέ τον **Jonathan Pollard - τόν πιο διαβόητο προδότη τής Άμερικής**, τόν άνθρωπο που έκλειψε στρατιωτικά μυστικά για τό Ισραήλ και τώρα ένθαρρύνει τούς Άμερικανοεβραίους να κατασκοπεύουν για τή Μοσάντ. Ένας πρεσβευτής που, όταν ο Carlson τόν ρωτάει για τίς απώλειες άμάχων στή Γάζα, άπαντά επαινώντας τόν ισραηλινό στρατό ως πιο ήθικό από τόν άμερικανικό στό Ιράκ και τό Άφγανιστάν. Μετάφραση: **ένας εκπρόσωπος των ΗΠΑ δυσφημεί τή χώρα του, για να δοξάσει μία ξένη δύναμη**. Και κανείς στην Ουάσινγκτον δεν φαίνεται να τό βρίσκει περίεργο.

Όταν ο Κάρλσον επισημαίνει ότι ένας Άμερικανός πολίτης, που κατηγορείται για παιδεραστία (ο Τόμερ Άλεξάντροβιτς), έχει καταφύγει στό Ισραήλ και δεν εκδίδεται, ο Χάκαμπι άπαντά ότι «αυτό δεν είναι ευθύνη τής πρεσβεί-

ας». Αλλά, όταν πρόκειται για συνάντηση με τον Πόλαρντ ή για πιέσεις για πόλεμο κατά του Ιράν, τότε η πρεσβεία είναι σίγουρα άρμόδια.

Ό κίνδυνος για την παγκόσμια ειρήνη.

Καί φτάνουμε στο πιο δραματικό σημείο. Ο Κάρλσον θυμάται ότι ο Νετανιάχου έχει πάει στον Λευκό Οίκο επτά φορές μέσα σε ένα χρόνο. Επτά. Περισσότερες από οποιονδήποτε εκπρόσωπο του αμερικανικού λαού. Και το αίτημά του είναι πάντα το ίδιο: πόλεμος με το Ιράν. Οι δημοσκοπήσεις λένε ότι πάνω από το 70% των Αμερικανών δεν θέλουν έναν ακόμη πόλεμο στη Μέση Ανατολή. Αλλά οι δημοσκοπήσεις δεν έχουν σημασία. Αυτό που έχει σημασία είναι τι θέλει ο Μπίμπι. Και ο Μπίμπι θέλει οι Ηνωμένες Πολιτείες να κάνουν τη βρώμικη δουλειά: να βομβαρδίσουν το Ιράν, να καταστρέψουν τους συμμάχους του, να διατηρήσουν μία ισορροπία στον τρόμο.

Ο Χάκαμπι αρνείται ότι ο Νετανιάχου θέλει πόλεμο. «Δεν θέλει πόλεμο», λέει. Αλλά εν τω μεταξύ, ο αμερικανικός στρατός αναπτύσσεται στον Κόλπο, τα αεροπλανοφόρα κάνουν κρουαζιέρες και τά ξυπνα μυαλά μιλούν για μία «αναπόφευκτη στρατιωτική επιλογή». Και αν ξεσπάσει πόλεμος, θα πληρωθεί με τό αίμα Αμερικανών στρατιωτών και τά χρήματα των Αμερικανών φορολογουμένων. Για να υπερασπιστεί τό «θείο δικαίωμα» του Ισραήλ να κατέχει έδαφη πού ίσως, μιά μέρα, «θά ήταν σωστό να τά πάρει όλα».

Ό Χριστιανικός Σιωνισμός ως Παγκόσμια Άπειλή.

Η όμολογία του Χάκαμπι –«Θά ήταν

δίκαιο αν τά έπαιρναν όλα»– δέν είναι γλωσσικό όλισθημα. Είναι δόγμα. Είναι αυτό πού πιστεύουν εκατομμύρια Αμερικανοί ευαγγελικοί [προτεστάντες]. Είναι αυτό πού διδάσκουν στίς εκκλησίες. Είναι αυτό πού κηρύττουν σε συνέδρια πού χρηματοδοτούνται από... ποιός ξέρει... τί κεφάλαια. Και αυτό τό δόγμα, σήμερα, κάθεται στίς αίθουσες τής έξουσίας.

Καθορίζει την έξωτερική πολιτική του πιο βαριά όπλισμένου έθνους στον πλανήτη. Ώθει τον κόσμο προς μία σύγκρουση πού θά μπορούσε να κατακλύσει τή μισή Μέση Ανατολή, να κλείσει τό Στενό του Όρμουζ, να έκτοξεύσει τίς τιμές του πετρελαίου και να παρασύρει τούς πάντες σε μιά ύφεση χειρότερη από αυτή του 1929.

Όλα αυτά βάσει μιās υπόσχεσης πού δόθηκε πριν από τέσσερις χιλιάδες χρόνια σε έναν νομάδα βοσκό, του οποίου την καταγωγή κανείς δέν μπορεί να αποδείξει, και του οποίου τά σύνορα – από τον Νείλο μέχρι τον Εύφρατη– θά κατέκλυζαν τουλάχιστον έξι κυρίαρχα κράτη και δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους.

Στό τέλος τής συνέντευξης ο Χάκαμπει λέει στον Κάρλσον ότι δέν μισεί κανέναν. Ίσως αυτό να είναι αλήθεια. Αλλά δέν έχει νόημα να μισείς, όταν υποστηρίζεις μιά θεολογία πού νομιμοποιεί την άπεριοριστη επέκταση, τίς συστηματικές διακρίσεις και τον προληπτικό πόλεμο. Απλώς πίστεψε. Απλώς μίν κανεις έρωτήσεις. Απλώς επανέλαβε ότι «θά ήταν σωστό», ενώ όλος ο κόσμος κρατάει την ανάσα του.

πηγή: amethystosbooks.blogspot.com/2026/02/blog-post_687.html

Διδαχές Γέροντος Γαβριήλ Ἀγιορείτου

- 1) Ἐχασα τὰ πάντα ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔδωσα.
- 2) Τίποτα δὲν εἶναι δικό μου, ὅταν εἶναι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου.
- 3) Τὰ χέρια τοῦ κουλοῦ εἶναι καλύτερα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τσιγκούνη.
- 4) Θέλεις νὰ γίνεις φτωχὸς καὶ ἐσὺ καὶ ἐγώ; Θησαύριζε!
- 5) Θέλεις νὰ γίνεις φτωχός; Νὰ κλέβεις καὶ νὰ δουλεύεις Κυριακές.
- 6) Θέλεις νὰ ἔχεις ἀφθονία; Σκόρπιζε!
- 7) Θέλεις νὰ γίνεις ζητιάνος; Ἀποθήκευε!
- 8) Θέλεις νὰ πεθάνεις ἀπὸ τὴν πείνα; Κλείσε τὰ μάτια σου καὶ τὰ αὐτιά σου στὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ στὴν ἀνθρώπινη δυστυχία!
- 9) Χαρὰ στὰ μάτια ποὺ δακρῦζουν γιὰ κάποιον ἄλλον ποὺ πονᾷ, γιατί τὰ μάτια αὐτὰ θὰ δοῦνε τοῦ παραδείσου τὰ καλά!
- 10) Χαρὰ στὰ χέρια ὅπου ντύνουν μικρὰ παιδιὰ καὶ ὀρφανὰ, γιατί τὰ χέρια αὐτὰ θὰ γίνουν φτερὰ γιὰ νὰ πετοῦν ψηλά!!
- 11) Χαρὰ στὸ στόμα ὅπου λέγει λόγια παρήγορα, γλυκὰ, γιατί τὸ στόμα αὐτὸ θὰ ψάλλει μὲ τοὺς ἀγγέλους ὡσαννά!!
- 12) Χαρὰ στὸ σπῖτι ὅπου ἀνοίγει τὴν πόρτα στὸν περαστικό, γιατί ἡ πόρτα αὐτὴ ἀνοίγει στὴν Παναγιά καὶ στὸν Χριστό!!
- 13) Γεννηθήκαμε καὶ ὑπάρχουμε στὸν πλανήτη αὐτὸν τῆς Γῆς, γιὰ νὰ δοξάζουμε τὸν Θεὸ καὶ νὰ προσφέρουμε Ἀγάπη καὶ Χαρὰ στοὺς ἄλλους!!
- 14) Ἡ μεγαλύτερη χαρὰ ποὺ στὴ ζωὴ γνωρίζουμε, εἶναι ἡ χαρὰ ποὺ νιώθουμε, ὅταν χαρὰ χαρίζουμε!!

πηγή: orthodoxia-ellhnismos.gr/2026/02/blog-post_21.html#more

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιὰ τὴ συνδρομὴ σας

Γιὰ τὴν ἀποστολὴ τῆς συνδρομῆς σας (ἑσωτερικοῦ 15 €, ἐξωτερικοῦ 45 € καὶ Κύπρου 45 €) μπορεῖτε νὰ καταθέσετε χρήματα σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς κατωτέρω δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, ἀναγράφοντας τὸ ὄνοματεπώνυμό σας, ἔτσι ὅπως ἀναφέρεται στὴν ἐτικέτα τοῦ περιοδικοῦ, ποὺ λαμβάνετε.

Ἐθνικὴ Τράπεζα: 421/614374-15, IBAN GR 4901104210000042161437415 (BIC) ETHNGRAA καὶ **Alpha Τράπεζα:** 815-002101-039454, IBAN GR 34 0140 8150 8150 0210 1039 454 BIC .. CR BA GR AA

Γράφετε ἐπακριβῶς τὰ στοιχεῖα σας

Παρακαλοῦμε, ἐάν χρησιμοποιήσετε ἔντυπο ταχυπληρωμῆς, νὰ γράφετε **καθαρά** στὴ θέση «Ἀποστολέας» τὰ στοιχεῖα σας, ἔτσι ὅπως ἀναγράφονται στὴν ἐτικέτα τῆς Παρακαταθήκης, ποὺ λαμβάνετε. Ἐάν ἄλλα στοιχεῖα ἀναγράφουμε ἐμεῖς στὴν ἐτικέτα στὸν φάκελο τῆς Παρακαταθήκης καὶ ἄλλα ἐσεῖς στὴν ταχυπληρωμὴ, ποὺ μᾶς στέλνετε, δημιουργεῖται πρόβλημα. Παρακαλοῦμε ἐπίσης νὰ γράφετε τὸ τηλέφωνό σας.

ση τῆς ἀντίστασης.

Κεντρικός εἰσηγητής ἦταν ὁ ὀσιολογιότατος μοναχὸς Παΐσιος Καρεώτης, ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος (Ι. Κελλίον Ἀρχαγγέλλων), μὲ εἰσήγηση «Ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου ὡς πνευματικὸ διακύβευμα». Τόνισε ὅτι ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ἐλευθερία δὲν εἶναι μόνον πολιτικός, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν πνευματικός, ἀναδεικνύοντας ὅτι:

- τὸ πρόσωπο δὲν ταυτίζεται μὲ τὸ ἄτομο οὔτε μὲ ἓναν ἀριθμὸ,
- ἡ Ὁρθοδοξία ἀποτελεῖ παράδοση ἐλευθερίας καὶ ὄχι μηχανισμὸ συμμόρφωσης,
- ἡ ὑπακοὴ ἔχει ὅρια συνείδησης ὅταν ἡ ἐξουσία καθίσταται ἐξαναγκαστική,
- κάθε μορφὴ ἐξαναγκασμοῦ τραυματίζει πνευματικὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ εἰσήγηση θεμελίωσε πνευματικὰ τὴν ἀντίσταση στὸν ὀλοκληρωτισμὸ, μακριὰ ἀπὸ κινδυνολογίες καὶ ἀπλουστεύσεις.

Δεύτερος βασικὸς εἰσηγητής ἦταν ὁ Νικόλαος Σταυριανίδης, ἐφέτης διοικητικῶν δικαστηρίων ἑ.π. μὲ θέμα «Ψηφιακὴ ἐπιτήρηση καὶ κοινωνικὴ συμμόρφωση – Ὅταν ἡ τεχνολογία γίνεται ὄρος ὑπακοῆς».

- Μὲ νηφαλιότητα καὶ ἀκρίβεια:
- ἀποσαφίνισε τί εἶναι ψηφιακὸς ὀλοκληρωτισμὸς
 - διέκρινε τὸν κλασικὸ αὐταρχισμὸ ἀπὸ τὴ σύγχρονη τεχνοκρατικὴ ἐπιβολή,
 - ἀνέλυσε τὸν ἀόρατο ἐξαναγκασμὸ μὲσφ "εὐκολίας",
 - παρουσίασε παραδείγματα ἀπὸ τὴν Εὐρώπη καὶ διεθνῶς, δείχνοντας ὅτι τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι ἑλληνικὴ ἰδιορρυθμία, ἀλλὰ δομικὴ μετατόπιση ἐξουσίας.

Παρεμβάσεις – Ἐνημέρωση – Δράση

Παρέμβαση πραγματοποιοῖσε ὁ Γε-

ώργιος Ἀποστολάκης, μέλος τῆς διοικούσας ἐπιτροπῆς τῆς «ΕΞΟΔΟΣ», ἐνημερώνοντας γιὰ τὶς νεότερες ἐξελίξεις σχετικὰ μὲ τὸν προσωπικὸ ἀριθμὸ καὶ τὰ συναφῆ ζητήματα ψηφιακῶν ὑποχρεωτικότητων.

Ἐπίσης, ὁ Δημοσθένης Χατζηλέε-κας, συγγραφέας - ἐκπαιδευτικός, ἀνέδειξε τὸν ψηφιακὸ ἀποκλεισμὸ, τὶς κοινωνικὲς ἀνισότητες καὶ τὶς συνέπειες τῶν ὑποχρεωτικότητων σὲ εὐάλωτες ὁμάδες.

Ἀκολούθησε ἐκτενὴς συζήτηση μὲ ἔντονη συμμετοχὴ τοῦ κοινοῦ. Διατρανώθηκε καθαρὰ ἡ βούληση ἀντίστασης στὸν ψηφιακὸ ὀλοκληρωτισμὸ καὶ ἡ ἀνάγκη συντονισμένης, ἀγωνιστικῆς καὶ τεκμηριωμένης δράσης.

Ἡ ΕΞΟΔΟΣ ἀπνύθινε κάλεσμα γιὰ ἐντατικοποίηση τῆς συλλογῆς ὑπογραφῶν, ἐξηγώντας τὴ θεσμικὴ καὶ πολιτικὴ σημασία τους ὡς ἐργαλείου κοινωνικῆς πίεσης καὶ δημοκρατικῆς διεκδίκησης.

Μήνυμα πρὸς τὴν κοινωνία

Ἡ Λάρισα ἔστειλε ξεκάθαρο μήνυμα: Ἡ ἐλευθερία δὲν παραχωρεῖται στὴν "εὐκολία". Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι δεδομένο. Ὁ πολίτης δὲν εἶναι ὑπήκοος.

Ἡ ΕΞΟΔΟΣ συνεχίζει μὲ ἐπιμονή, ἐνότητα καὶ γνώση τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ὑπεράσπιση τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, τοῦ δικαιώματος ἐπιλογῆς καὶ τῆς δημοκρατικῆς ἐλευθερίας στὴν ψηφιακὴ ἐποχὴ.

Γιατί ἡ ἀντίσταση δὲν εἶναι ἄρνηση τῆς τεχνολογίας. Εἶναι ἄρνηση τῆς ὑποταγῆς.

Χαλάει τὸ ἀφήγημα τῆς «ψηφιακῆς μετάβασης»

Μεταφέρουμε ἀπὸ τὸ epiruspost.gr (12.2.2026) ρεπορτάζ ὑπὸ τὸν τίτλο

«Όταν η ψηφιακή εποχή σε αφήνει χωρίς μετρητά – Η απρόσμενη περιπέτεια στα Ίωάννινα».

Γράφει: «Ένα δυσάρεστο και ιδιαίτερα ένοχλητικό “πονοκέφαλο” αντιμετώπισε κάτοικος των Ίωαννίνων, σε μία υπόθεση που δείχνει τις παγίδες της ψηφιακής εποχής.

»Τό βράδυ της Τετάρτης ο πολίτης επισκέφθηκε τό ATM της τράπεζάς του για νά κάνει ανάληψη μετρητών, καθώς τά χρειαζόταν άμεσα. Ωστόσο, η συναλλαγή ήταν αδύνατη. Προσπάθησε σε άλλα δύο ATM της ίδιας τράπεζας, αλλά καί πάλι η προσπάθεια απέβη άκαρπη.

»Τό επόμενο πρωί επισκέφθηκε τό κατάστημα της τράπεζας, όπου ενημερώθηκε από υπάλληλο ότι η κάρτα του είχε ουσιαστικά άκυρωθεί, καθώς η τράπεζα διαπίστωσε προσπάθεια παραβίασης των κωδικών. Χωρίς προηγούμενη ενημέρωση, η τράπεζα προχώρησε σε άκύρωση της κάρτας αφήνοντας τόν πελάτη νά αναρωτιέται τί είχε συμβεί.

»Καί στην έρώτησή του γιατί δέν ενημερώθηκε για τήν άκύρωση άπάντηση δέν έλαβε...

»Όταν προσπάθησε νά κινήσει τή διαδικασία για έκδοση νέας κάρτας, ενημερώθηκε ότι θά έπρεπε νά κλείσει ραντεβού, μέ τό κοντινότερο διαθέσιμο νά είναι τήν έρχόμενη Τρίτη.

»Από εκείνη τή στιγμή θά χρειαστεί νά περιμένει τουλάχιστον μία εβδομάδα μέχρι νά παραλάβει τή νέα κάρτα.

»Στό διάστημα αυτό, δέν θά μπορεί νά πραγματοποιήσει ηλεκτρονικές συναλλαγές καί θά έξαρτάται άποκλειστικά άπό μετρητά, καταδεικνύοντας τις δυσκολίες, τά παράλογα καί τά παράδοξα καί στην ψηφιακή εποχή!».

«Σέ μία Δικαιοσύνη πού νοσεϊ καί η άνοχή μας εϊναι συνενοχή»

Αυτό τονίζει σε ανάρτησή του ο παραιτηθείς έφέτης κ. Γιάννης Εύαγγελάτος στό dnews.gr.

Διαβάζουμε μεταξύ άλλων:

«Υπηρετήσα περισσότερο άπό είκοσι χρόνια σε όκτώ Δικαστήρια, στην Άθήνα καί στην περιφέρεια, καί σχημάτισα τήν άκλόνητη πεποίθηση ότι υπάρχουν τέτοιοι [σωστοί] Δικαστές στην Ελλάδα. **Καί εϊναι πάρα πολλοί!** Άποτελοϋν τή συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων δικαστών. Ωστόσο, **τά λόγια τους πνίγονται άπό τις κραυγές των λίγων, οι όποιοι όχι μόνο συνεχίζουν νά επιβιώνουν, αλλά καί κυριαρχοϋν, καθώς θορυβοϋν ως κύμβαλα άλαλάζοντα.** “Ως πότε όμως; “Ως πότε οι πολλοί Δικαστές θά χρεώνονται τήν άδιαφορία, τήν αναληψία, τήν άνικανότητα, τήν ευθυνοφοβία των λίγων; “Ως πότε θά άνέχονται νά πλήττει, νά προσβάλλει, νά υπονομεύει τό κϋρος της Δικαιοσύνης αυτή η θλιβερή μειοψηφία; “Ως πότε οι Δικαστές θά σιωποϋν για όσα βλέπουν νά συμβαίνουν στον χϋρο της Δικαιοσύνης; Πόσο δίκαιη μπορεί νά εϊναι μία δίκη, όταν ο Δικαστής καλείται νά δικάσει είκοσι κακουργήματα σε μία ήμερα; Πόσος χρόνος αναλογεί στον κάθε κατηγορούμενο στις πολυπρόσωπες δίκες; Πόσες φορές πρέπει νά προσέρχονται τά θύματα στα δικαστήρια μέχρι νά διεξαχθεί η δίκη τους; Πως γίνεται νά εκδικάζονται υποθέσεις άνηλικων δραστων, χωρίς τήν παρουσία επιμελητων άνηλικων; Για πόσο άκόμη μπορεί νά στηρίζεται τό οικοδόμημα της Δικαιοσύνης στο φιλότιμο όρισμένων λειτουργων της; Καί, εν τέλει, εϊναι επαρκως θωρακισμένοι οι Δικαστές για νά άποκροϋν τά

βέλη πού στρέφονται, από κάθε κατεύθυνση, κατά της ανεξαρτησίας τους;

»Τό δόγμα ὅτι “οἱ δικαστές μιλοῦν μόνο μέ τίς ἀποφάσεις τους” ἔχει ἀξία καί ἐφαρμογή σέ μιᾶ ἰδανική πολιτεία, πού ὅλα λειτουργοῦν ἄνογα. Τότε, πράγματι, οἱ Δικαστές δέν θά εἶχαν λόγο νά μιλοῦν... Ὅχι, ὅμως, τώρα, πού ἡ **Δικαιοσύνη νοσεῖ! Τώρα ἡ ἀνοχή εἶναι συνενοχή!** Ὅλοι μας φέρουμε μερίδιο εὐθύνης γιά τή διαρκῶς φθίνουσα ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου στή Δικαιοσύνη. Ὅλοι μας φταῖμε πού τό **τελευταῖο καταφύγιο τοῦ πολίτη μετατρέπεται σέ πεδίο ἄγονης ἀντιπαράθεσης, ὅπου μόνον ἀπό τύχη ἢ σύμπτωση** μπορεῖς νά βρεῖς τό δίκιο σου καί **μάλιστα μέ τόν κίνδυνο νά εἶναι ἤδη ἀργά, ἀφοῦ τό δίκαιο, ὡς ἀγαθό, πρέπει νά ἀπονέμεται ἄμεσα, κάτι πού σπάνια συμβαίνει...**

[...]

»Ὅσοι ἀγάπησαν αὐτό τό λειτουργημα καί ὅσοι τό ὑπηρετήσαν μέ σθένος καί αὐταπάρνηση, ἀπό ὅποια θέση κι ἂν βρίσκονται πλέον, δέν πρέπει νά τό ἀφήσουν ἄλλο νά ὀλισθαίνει. Ἄλλωστε, τό Δίκαιο, δέν εἶναι ἀπλῶς μιᾶ στείρα γνώση. Εἶναι κάτι πού εἶτε τό ἔχεις μέσα σου εἶτε ὄχι! Ἄν τό ἔχεις, δέν μπορεῖς νά τό στερηθεῖς ποτέ, καθῶς εἶναι ἄρρηκτα συνυφασμένο μέ τό εἶναι σου. Ὅποιον δρόμο καί ἂν ἀκολουθήσεις, ὅπου κι ἂν σταθεῖς, θά εἶναι πάντα μαζί σου, ἀφοῦ ὅ,τι εἶναι ἀληθινό εἶναι καί παντοτινό. Καί στό τέλος κάθε ἡμέρας θά εἶσαι πραγματικά εὐτυχισμένος, μόνον ἂν μπορεῖς νά ἀπαντᾷς καταφατικά στό ἐρώτημα: **«Ἀποδόθηκε Δικαιοσύνη;».**

Καβάλα: Θά ξεθάψουν 150 σορούς,

γιατί δέν ἔλιωσαν λόγω τοῦ εἰδικοῦ τρόπου ταφῆς θανόντων ἀπό Covid

Διαβάζουμε στό proininews.gr (18.2.2026): «Τό δημοτικό συμβούλιο Καβάλας καλεῖται νά ἀποφασίσει γιά τή δωρεάν ἐκταφή σέ περίπου 150 τάφους στά δημοτικά κοιμητήρια».

Γράφει: «Σύμφωνα μέ τήν proininews.gr θά γίνει διπλῆ ἐνέργεια στή σορό καί στήν κάσα, σέ ἀνθρώπους πού πέθαναν ἀπό κορωνοϊό. Ὅπως ἐξηγήθηκε χθές στή συνεδρίαση τῆς δημοτικῆς ἐπιτροπῆς πού τό θέμα ἔλαβε πρώτη ἔγκριση, οἱ συγκεκριμένοι σοροί τόσο καιρό μετά μένουν ἀδιάλυτοι!

»Ἡ εἰσήγηση πού ἔχουν στή διάθεσή τους οἱ δημοτικοί σύμβουλοι ἀναφέρει: «Κατά τήν διάρκεια τῆς ἐκταφῆς τῶν περιστατικῶν μέ αἰτία θανάτου τόν ἰό COVID-19, μετά τήν παρέλευση πέντε ἐτῶν, διαπιστώθηκε πῶς τά περιστατικά αὐτά **βρέθηκαν ἐντελῶς ἀδιάλυτα, διότι σύμφωνα μέ τήν κείμενη νομοθεσία γιά τήν μὴ διάδοση τοῦ ἰοῦ ἦταν τοποθετημένα μέσα σέ πλαστικούς σάκους.** Τά περιστατικά αὐτά πού ἀφοροῦν τά κοιμητήρια τοῦ Δήμου Καβάλας ἀνέρχονται σέ περίπου ἑκατόν πενήντα καί σύμφωνα μέ τήν τρέχουσα κατάσταση τους ἀπαιτεῖται ἡ ἐκταφή, ἡ ἀφαίρεση τῶν πλαστικῶν καλυμμάτων καί ὁ ἐνταφιασμός τους ξανά, γιά νά παραμείνουν τουλάχιστον ἕνα χρόνο ἐνταφιασμένα ὥστε νά ἐπιτευχθεῖ ἡ ἀποσύνθεσή τους».

Οἱ Η.Π.Α. πίσω ἀπό τίς «Πρέσπες τοῦ Αἰγαίου»

Ἐντύπωση προκάλεσαν οἱ ἀποκαλύψεις τῆς ἐφημ. Ἐστία (Δευτέρα 16.02.2026), ὅτι πίσω ἀπό τή συμφωνία Μπτσοτάκη-Ἐρντογάν (12.2.2026) γιά

συνεκμετάλλευση και συγκυριαρχία στο Αιγαίο ήταν οι Η.Π.Α. και το ΝΑΤΟ. Για να φθάσει το πράγμα στο επιθυμητό (γι' αυτούς) σημείο έπεσκέφθη την Αθήνα ο Αμερικανός Προεδρικός απεσταλμένος Ρίτσαρντ Γκρενέλλ και έγιναν μυστικές διαπραγματεύσεις στην έδρα του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες και στη Γενεύη.

Σημ. «Π»: Άν έχουμε τέτοιους «φίλους», τί να τους κάνουμε τους έχθρους;

«Απώλεια ΑΟΖ - ύφαλοκρηπίδος
προβλέπει ή σύμβασις μέ τήν
Chevron»

Τό παραπάνω σχόλιο γιά τίς Η.Π.Α.

πίσω από τίς «Πρέσπες του Αιγαίου», πρέπει να συνεκτιμηθεί και μέ την παρούσα αποκάλυψη, ή οποία δημοσιεύεται πάλι στην Έστία (24.2.2026) υπό τον ανωτέρω τίτλο. Δηλαδή τά συμφωνηθέντα στή συνάντηση Μπτσοτάκη - Έρντογάν για ξεπούλημα –ούσιαστικά– του Αιγαίου, υλοποιούνται ήδη μέ τά αναφερόμενα στή σύμβαση, πού υπέγραψε ή Ελλάδα μέ τον αμερικανικό κολοσσό Chevron για την εξόρυξη υδρογονανθράκων.

Σημ. «Π»: Τό Chevron μεταφράζεται Χεβρών. Πόσο –αλήθεια– αμερικανικών συμφερόντων είναι ο κολοσσός αυτός;

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία έκδοση του Πανελληνίου Συνδέσμου
για την Έλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»

Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 020007

Έκδότης - υπεύθυνος κατά τον νόμο: Εύμορφία Κωστούλα-Μπανάβα

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Άλτιντζή Δ. Άγγελική

Έκτύπωση - Βιβλιοδεσία: Άλτιντζή Δ. Άγγελική

Συνδρομή έσωτερικού έτήσια: 15 €

Συνδρομή έξωτερικού έτήσια: 45 €

Συνδρομή Κύπρου έτήσια: 45 €

Έπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407, Τ.Κ. 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΛ: 2310.222.511, FAX: 2310.462.562

e-mail: parakatathiki@gmail.com

Τά ένυπόγραφα άρθρα έκφράζουν τίς απόψεις των συγγραφέων τους και ακολουθούν την όρθογραφία τους. Οί απόψεις των άρθρογράφων μπορεί να μίν ταυτίζονται κατ' ανάγκην μέ τίς θέσεις του περιοδικού.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Έπιτρέπεται ή αναδημοσίευση κατόπιν γραπτής άδειας από τί διεύθυνση του περιοδικού.